CHRIS
HEMSWORTH
TARZAN
TOM
HIDDLESTON

Geveze

Biraz önünde durup kendisine göz kırpan dosyalara bakarken neredeyse ağlayacağını düşünüyordu. Önündeki kağıtları masaya vurup tek bir hizada buluşmalarını sağladıktan sonra masanın diğer ucundaki delgece uzandı.

"Tom!" Arkadaşının heyecan dolu sesi kendine ulaştı ama o hayattan bezmiş bir şekilde kağıtları delmeye devam etti.

"Ne oldu inanmayacaksın." Ellerini Tom'un masasının üzerine koyup üzerine eğildiğinde Tom öğlen yemeğinde balık yediğini anladı.

"Dişlerini fırçala Archie." Yerinden kalkıp deldiği kağıtları koymak için dosya yığınına ilerledi.

Arkadaşı Tom'un onu umursamaması yüzünden yüzünü assa da vereceği haberin onu da mutlu edeceğini biliyordu. Kısa süre sonra eski neşesine ger döndü ve kağıtları dosyaya yerleştiren Tom'un yanına gitti.

"Merak etmiyor musun?" Tom gözlerini devirdi ve dosyayı alarak bu sefer kitaplığa ilerledi. Archie ise sanki kuyruğuymuş gibi nereye giderse onu takip ediyordu.

"Kediyi kovalayan köpeği gösterip 'işte bunu haber yapalım!' dediğinden beri mi? Hayır Archie ne diyeceğini merak etmiyorum."

Tom tekrar masasına oturduğunda Archie alınsa da bir şey söylemeyerek Tom'un karşısında dikilmeye devam etti.

"Patron sana ne kadar zaman verdi? İşe yarar bir haber bulman için." Tom onunla göz teması kurmamaya devam etti. Bu konuları onunla en son konuşacak olan kişi Archie olmalıydı.

Tom bir haber ajansında çalışıyordu. Başarılı bir kaç işe imza atmıştı ama patronu için yeterli gelmiyordu. Son zamanlarda yaşadığı ciddi bunalımlar işine de yansıyınca ajans haliyle zarara uğramıştı ve kovulmamak için kayda değer bir haber yapmalıydı.

"Bir hafta." Tom , başının etini yiyen arkadaşının bir an önce gitmesi için cevabı verdi. Ama Archie hala gitmiyordu.

"Harika , yeter de artar bile." Tom uzun süre dirense de bu sefer ona bakma ihtiyacı hissetti. "Ne saçmalıyorsun?"

Archie elini cebine attı ve bir kağıt çıkardı. Tom katlı duran kağıdı açmasını izlerken bile yorulmuştu. O kağıt kaça katlanmıştı öyle?

"İşte." Archie kağıdı onun önüne koyduğunda Tom bir iç geçirdi. Bir an için umutlanması ve karşılaştığı sonuç onu şaşırtmamıştı.

"Bunlar maymun , Archie." Archie kafasını iki yana salladı. Yüzündeki gülümseme gurur vericiydi.

"Bu resmi eski gazeteci bir arkadaşım çekti. Yaklaşık yirmi sekiz yıl önce Bouvet isimli bir adaya gitti , bu resmi orada yakaladı. Başta ona normal bir resim gibi gelse de detaylarına baktıkça..." Archie işaret parmağını resmin herhangi bir yerinin üzerine koydu. Tom onun işaret ettiği yere yaklaştı. Ardından gördüğü şey ise donup kalmasına sebep olmuştu.

"Hoşuna gitti değil mi? Sana hiç boş bir şeyle geldim mi ben?" Tom , onu duymayarak resmi incelemeye devam etti.

Resme bakıldığında fark etmesi oldukça güç bir detaydı. Kayalık ve yeşilliklerin bol olduğu bir yerde onlarca maymunun bulunduğu bir fotoğraftı. Her şey normal gibi görünse de Archie'nin işaret ettiği yerde duran maymun , kucağında bir insan yavrusu tutuyordu. Elinde bir yiyecek olduğu ve onu beslediği belliydi.

"Shop olabilir." dedi Tom. Archie arkadaşının yalancı durumuna gelmesine hemen itiraz etti. "Hayır , kendi çekti diyorum!"

"O halde neden o haber yapmadı?"

"Çünkü öldü seni gerizekalı." Tom yutkundu. Böyle bir şeyi beklemiyordu. "Bu yerden dönerken , uçağı düştü. Eşyalarını bana verdiklerinde düne kadar hiç açıp bakmamıştım ve bum! Bence oldukça iyi bir haber."

Tom ellerini sakallarına götürdü ve biraz kaşıyarak düşündü. Bir yandan da fotoğraftaki küçük çocuğa bakmaya devam ediyordu. Bir yanı hala Archie'ye güvenmese de bu durum oldukça tuhaftı ve haber yaparsa hayatı bir ömür kurtulabilirdi.

"Tamam." Fotoğrafı Archie'ye doğru itekledi ve başını kaldırarak gözlerinden mutluluk fışkıran adama baktı.

"Gidelim şu Bouvet'e."

Temas

"Bu nedir?"

Tom , karşısında duran patronunun önüne itelediği kağıdı göz ucuyla inceledi. Kendisinin imza atması için ayrılan bölüme , ardından kağıdın hemen yanında duran pilot kaleme baktıktan sonra yeniden patronuna döndü.

"Riskli bir işe giriyorsunuz." dedi , gömleğinin yakasına bulaşan hardal lekesini fark eden Tom bir süre orayla bakıştı. Tabii ki de bunu ona söylemeyecekti.

"Başınıza gelecek şeylerden ajansımızın sorumlu olmasını istemem." Ellerini birbirine kenetleyerek Tom'a sahte olduğu her halinden belli olan bir gülümseme yolladı. Kısacası geberip giderlerse başına kalmalarını istemiyordu.

Tom yanda duran pilot kalemi aldı ve patronunun gözüne bakıyorken kapağını çıkarıp imzayı düşünmeden attı.

"Artık çıkabilir miyim?" Göbeği yüzünden kağıda zar zor ulaşan adam başıyla onay verdikten sonra Tom kendini neredeyse dışarı attı.

Bu adamdan nefret ediyordu.

"Thomas!" arkasından gelen ses ile irkilen Tom , hızlı adımlarla yanına gelip karşısına dikilen kadına gülümsedi.

"Gidiyorsun ve bana haber vermiyor musun?" Tom ellerini kadının beline dolayıp ona sıkıca sarıldı. Bu sıkıcı yeri güzel yapan tek şey kuşkusuz Bret'di.

"Seni özleyeceğim Bret , bir yere kaybolma." Kadından ayrıldıktan sonra birbirlerine en içten gülümsemeleriyle baktılar.

"Doğal yaşamına dönmen beni sevindirdi." Tom gözlerini devirdi. "Maymunlar ha?"

"Dalga geçme Bret , hem maymun değil bir insan için gidiyoruz."

"Archie'nin aklına uyacak kadar zor durumda olman beni üzüyor." Başını sağ tarafa çevirdiğinde biraz uzakta bozulmuş kahve makinesının tepesine vurarak onu çalıştırmaya çalışan Archie'ye baktı.

"Yapma , o kadar kötü değil." Archie'nin kahve makinesine bir darbe daha indirmesiyle kahve makinesinin bütün deliklerinden kahve fışkırmaya başlamıştı. Tom ve Bret bu manzarayı utanç içinde izledikten sonra Tom omuz silkti. "Sonuçta çalıştı."

"Oraya nasıl gideceksiniz?"

"Helikopterle." Bret gözlerini kıstı , Tom bunun ne demek olduğunu anlamıştı.

"Evet Archie kullanacak." Bret dudaklarını büzdükten sonra Tom'un omzuna veda eder gibi vurdu. "Seni severdim Thomas."

"Ah Bret!"

Tom onunla kalıp daha fazla konuşmayı isterdi ama Archie'nin onu çağırmasıyla kadının yanağına

bir öpücük kondurdu. Bu masum öpücüğün kadında neler uyandırdığından haberi olsaydı belki de bunu yapmamayı seçerdi. Kendini öpmesini beklemeyen Bret'in bununla beraber vücudu alev almaya başlayınca Tom'un sık sık yolculuğa çıkmasını diledi.

"Kendine dikkat et." sesinin titremesine engel olamamıştı.

"Ederim." Geri geri yürürken patronun odasını göstererek birbirlerine hep yaptıkları o hareketi yaptı. Kalçasını gösterdi ardından havaya bir tekme savurdu.

Onun kıçını tekmele.

Bret kıkırdamasına engel olamazken Tom'un gidişini seyretti. Ardından arkasından gelen kalın ve tanıdık ses ile birlikte korkup irkilmişti.

"Bret , neye gülüyorsun?"

–

Tom kulaklıklarını biraz daha aşağıya çekiştirdi. Neredeyse bir kaç saattir havada süzülüyorlardı ve yolculuk başladığından beri kulaklıkta bir tuhaflık vardı , canını yakıyordu.

"Sanırım geldik!" diye bağırdı Archie. Tom yanı başında duran dürbününü alarak etrafa bakındı.

"Biraz alçaktan uç , bir şey göremiyorum!" Archie baş parmağıyla onay verdikten sonra helikopteri biraz aşağı indirdi. Tom dürbünle yine etrafına bakındı. Görünürde sık ağaçlar , yeşil bitki örtüsü ve muazzam bir okyanustan başka bir şey yoktu.

"Burası olduğuna emin misin?" Archie yine bir pilot edasıyla baş parmağıyla onay verince Tom gözlerini devirdi.

Archie helikopteri yavaş yavaş yere indirdi. Her şey biter bitmez ilk yaptığı şey şu sinir bozucu kulaklığı çıkarmak olmuştu. Acıyan kulaklarını sıvazladıktan sonra oturmaktan uyuşmuş bacaklarıyla yere ilk adımını attı. Ayakkabısı kumların içine gömülürken bir süre denizi seyretti.

"Buraya tatil için gelmedik." Archie , Tom'un suya özlemle bakmasını fark etmiş olacak ki onu uyardı. "Amacımız ilgi çekici bir şey bulmak ve.. ne -AMAN TANRIM!"

Archie'nin bağırmasıyla Tom helikopterin arkasına , onun yanına koştu. Archie yerde oturup geri geri emeklerken karşısında duran insan iskeletine bakıyordu. Tom bunu görünce Archie'yi boğmak istedi.

"Al işte çocuğu yemişler!" Yerde duran kafatasına bir tekme savurdu ve Archie'ye döndü. "Ben bu işte yokum!"

Archie ayağa kalktı ve üstünü silkeledikten sonra kaşlarını çatarak Tom'a bağırmaya hazırlandı. "O kadar yol geldikten sonra mı?" Kafatasına bir tekme de o savurdu. "Bu çocuğu bulacağım William!"

"Bana öyle seslenme!" Arche'nin omuzlarından tutup ittiğinde Archie yine yerle buluşmuştu.

"Ne var biliyor musun? Bitti." Archie ayağa kalktı ve üzerindeki kum tanelerini silkelemeyi bile denemedi. Helikopterin arka kısmına doğru uzanıp kamp çantasını sırtladıktan sonra Tom'un omzuna çarparak ormana doğru yürümeye başladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Tom ellerini iki yana açarak ona bakarken Archie ona döndü. "Tek başıma da yapabilirim. Sen de burada korkak bir göt gibi dur!"

Tom , bunları söyleyenin ve şuan bu ıssız ormanda tek başına yürümeye kalkanın Archie olup olmadığını sorgulamaya başladı. Onu bu kadar kızdırmayı başarabilmesine şaştı. Ama kendisi de bir o kadar sinirliydi. Onun peşinden gitmeyecekti.

"Git ve yem ol budala!" Yerde duran bir taşı Archie'nin arkasından fırlatınca Archie ona orta parmağını gösterdi.

Archie'nin gitmesinin ardından Tom helikopterin dibine oturdu ve bağdaş kurup okyanusu seyretmeye devam etti. Hava soğumaya başlamıştı , dalgalar şiddetini gittikçe arttırıyordu ve bu manzara onun çok hoşuna gitmişti. Sessizlik , kıyıya vuran dalga sesleri , kükremeler..

Kükremeler?

Oturduğu yerde hızla doğruldu. Önce biraz etrafına bakındı. Çevresinde sesin sahibine ait hiç bir şey yoktu. Durdu ve etrafı biraz daha dinledi. Karşısında uzun çalıların etrafı sardığı yerden gelen hışırtıyla helikoptere biraz daha yaklaştı.

Belki de paranoyaklaşmıştı. Helikoptere doğru uzanıp neredeyse bir servet yatırdığı fotoğraf makinesine uzandı. Gözleri hala hışırdayan çalılardaydı. Fotoğraf makinesinin askılarınıboynundan geçirdikten sonra çalılara doğru ufak adımlar atmaya başladı. Evet , duyduğu sesler bu taraftan geliyordu. Çalıların iyice dibine girdikten sonra eliyle büyük bir tutamı sağ tarafına doğru kaydırdı. Görüş alanı şimdi oluştuğunda..gözlerine inanamadı.

Önünde neredeyse yüzlerce maymunun bulunduğu bir krallık duruyordu. Tarihi taşlar ve ağaçlarla kuşatılmış bu yere bakarken daha fazla dayanamayacağını hissederek kamerasına atıldı. Merceği daha iyi bir görüntü yakalamak için ayarlıyorken heyecandan kalbinin çıkacağını hissetti. Çünkü burası görüp görebileceği en güzel yerlerden biriydi.

Kamerasının düğmesine tereddütsüz bastığı zaman yalnızca bu haberin ne kadar ses getirebileceğini düşünmüştü. Ama ardından patlayan flaş ve kayalıklarda yankılanan deklanşör sesi ile tek dileği buradan bir an önce kurtulmak olmuştu.

Ses ve ışıkla birlikte neredeyse bütün maymunlar Tom'un olduğu tarafa dönmüşlerdi. Ortamlarında yabancı bir varlığın olduğunu fark eden hayvanlar oradan oraya koşuşturmaya başlarken Tom bir kaç adım geriledi. İçlerinde en büyük olanı iki ayağının üzerinde durup göğsüne yumruklar atarak bağırmaya başladığındaysa , kaçması gerektiğini o zaman fark etti.

Helikopterin aksi yönüne doğru koşmaya başladığında ağaçların sık olması nedeniyle bacaklarına çarpan dallar canını yakıyordu. Peşinden koşan yüzlerce maymunun bağırtılarını arkasında ve ağaçların tepeside duyabiliyordu. Daha hızlı koşmaya başladı ama nereye kadar kaçacaktı? Uçsuz bucaksız bir ormanda kaybolduktan sonra hayatta kalmanın ne anlamı vardı ki.

Bacağına aniden giren acıyla tökezledi. Gözlerini oraya çevirdiğinde dikenli bir bitkinin bacağına battığını gördü. Canı ne kadar yansa da ses çıkarmamak için avucunu ağzına bastırarak bitkiyi çıkardığında pantolonuna bulaşmış kanı gördü. Arkasındaki sesler hala gelmeye devam ediyordu , koşmayı denedi ama bacağı çok acıyordu. Yanı başında duran salkımlı dallara yaslanıp biraz dinlenmek istedi. Ancak sırtını oraya yaslar yaslamaz arkasında hiç bir engel olmadığı için dalların arkasına doğru düşmüştü. Daha ne kadar talihsizlik başıma gelebilir diye düşünerek sızlarken bulunduğu yerin dallar tarafından çevrilmiş küçük bir yer olduğunu fark etti. Önünde duran yaprakları eliyle biraz aralayarak ormana baktığında maymunları önünden geçtiğini gördü. Ardından tuttuğu yaprağı hızla bıraktı.

Yüzü hala o tarafa dönükken koşmaktan düzensizleşen nefesiyle soluklanmaya çalıştı. Bulunduğu yerde tek ses kendi nefes alışverişleriydi. Ya da öyle olması gerekiyordu. Peki arkasında soluklanan şey neydi? Bunu fark ettiğinde başını biraz doğrulttu , şimdi o nefes ensesini delip geçiyordu.

"Aman tanrım!" Kafasını biraz çevirmesiyle birlikte karşısında beliren yüz onu korkutmuş ve gerilerken tekrar yere düşmesine sebep olmuştu.

"Senin sorunun ne! Ödümü kopard-!"

Konuşmaya devam edecekken karşısındaki adam (ki İsa gibi göründüğüne yemin edebilirdi) onun bağırması yüzünden vahşice kükreyince Tom cümlesini tamamlayamadı. İki elinin ve ayağının üzerine inmek için yardım alarak kalktığıı dalları bıraktığında Tom garip bir şekilde onu süzmeye devam etti.

"Sen.." Adam yavaşça kendisine yaklaşmaya başladığında geriye doğru emekleyerek kaçmaya çalıştı.

"Sen O'sun." Sarı saçları omuzlarına kadar inen ve iri kıyım görünen adam yerde yatan Tom'un üzerine doğru eğildiğinde Tom kafasını geriye doğru itti.

"Konuşmayı pek sevmiyorsun galiba." Tom'un yüzüne aralarında neredeyse milimler kalacak şekilde yaklaşıp onun yüzünü incelemeye başladığında Tom sesli bir şekilde yutkundu.

Ardından Tom'un dizlerinin üzerine oturdu. Tom o kadar tuhaf bir durumun içindeydi ki umursayacağı son şey bu olurdu. İsa onun sarı saçlarına ellerini götürdüğünde kendini geri çekti , kızgın bakan gözleriyle karşılaştığındaysa kendini ona geri iterken bulmuştu. Tom'un perçemlerini tutup bir o yana bir bu yana çekiştirdikten sonra kendi saçına da aynısını yapmıştı. Ellerini Tom'un yüzüne koyup dişlerini incelerken Tom'da onu inceliyordu. Tuhaf hareketlerini bir kenara bırakmış bütün güzelliğine doya doya bakıyordu.

Tom'un yüzünü incelerken gözleri onun üzerine kaymıştı. Yüzünü onun göğsüne yaklaştırdığında Tom bu sefer ne yapacağını düşünüyordu. Burnunu çekerek onu koklamaya başlayınca yüzünü buruşturdu.

"Ter mi kokuyorum?" O konuşunca kafasını kaldırıp ona baktı , ardından yeniden eğerek koklamaya devam etti. Bu sırada gözleri Tom'un ellerinde takılı kaldı. Tom'un bileğinden tutarak havaya kaldırdığında ne kadar kaba olduğunu düşündü. Önce Tom'un ellerini inceleyip daha sonra kendi elini incelemesi Tom'un çok hoşuna gitmişti. Bu görüntü karşılaştığı en hoş şeylerden biri olabilirdi , gülümsemesine engel olamadı. Ellerini şaşkınlık içinde inceleyen mavi gözlerine daldığını fark etti.

Tom'un elini havaya kaldırdıktan sonra kendi elini de onun karşısına koydu. İkisini birleştirirken yaşadığı şaşkınlığı Tom anlayabilecek kadar zeki biriydi. Kendi büyük ellerinin üzerindeki küçük elin sahibine bakıp kaşlarını çattı. Her ne düşündüyse güzel bir şey olmadığı belliydi.

"Ya evet , ikimizin de eli var ne hoş." Tom elini geri çekti. Bunun üzerine iri adam Tom'un burnunu iki parmağının arasına alıp kıstırdı.

Tom acıyla inledi. "Ah!"

Bulundukları yerde , etraflarındaki çalılardan sesler duydular. Bunun üzerine ilgisi o tarafa yönelten adam Tom'un üzerinden kalktı. Elleri ve ayakları üzerinde ilerlerken Tom bunun etkileyici

değil komik göründüğünü kendine kanıtlamaya çalışıyordu.

Hışırtılar giderek arttığında Tom'da yavaşça oturduğu yerden doğruldu. İkisi de tepelerindeki hareketliliği takip edip sesin kaynağını bulmaya çalışıyorlardı. Derken Tom tam tepesindeki yaprakların kıpırdadığını fark etti. Tuhaf adam da o yöne doğru baktığı sırada kulakları sağır edecek kadar yüksek bir kükreme ile Tom'un üzerine doğru bir goril atlamaya kalktı. Tom ellerini kafasına siper edip olacakları beklerken üzerine düşmesi muhtemel olan gorilin yan tarafa düştüğünü fark etti.

Tuhaf adam o Tom'un üzerine atlamadan önce gorili tutmuş ve yan tarafa çekmişti. Şimdi ise yerde boğuşuyorlardı. Goril ona bir kükreme gönderdiğinde tuhaf adam da aynısı ona yaptı. Ardından sinirden çılgına dönen goril bir kaç saniyeliğine sakinleşti.

Gürültüyü duyan diğer maymunlar (neredeyse yüzlercesi) ağaçların tepelerinde ve yerde durup Tom ve tuhaf adamın etrafını sarmaya başlamışlardı. Tom etrafında dönerek bütün maymunlara baktı , neyin içine düşmüştü böyle?

"Aman tanrım.." diye fısıldadı. O konuşunca kendi aralarında bağrışan gorillerin hepsi bir anda susmuştu. Demin tuhaf adamın kavga edip hırpaladığı goril ayaklanıp Tom'u süzmeye başladığında Tom gerildiğini hissetti. Goril ona doğru yaklaşıp çevresinde dönmeye başladığında gözlerini kapadı. Burada istenmediğini anlamaması için salak olması gerekirdi.

Gorillerin kaba yüz hatları vardır , çoğu zaman ne hissettiklerini anlamak güçtür çünkü hep sinirli görünürler. Tom'un karşısındaki bu goril kaba bir görünüşten daha çok korkunç duruyordu. Tom'un yüzüne yaklaşıp onu biraz inceledikten sonra tuhaf adama doğru döndü. Ardından büyük bir kükreyiş duyuldu. Goril iki ayağının üzerine kalktığında Tom'un neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Ellerini Tom'a vurabilmek için havaya kaldırdığında tuhaf adam ona doğru atıldı. Gorili itekleyip yere serdiğinde Tom onun ne kadar güçlü olduğunu düşünüyordu. Yerde yatan Gorile aynı şekilde kükreyip yumruk yaptığı ellerini göğsüne vurduğunda kalabalığın arasında durmakta olan bir goril daha öne atıldı. Yerde yatan ve Tom'un söz sahibi olduğunu düşündüğü goril ayağa kalkıp tuhaf adama doğru hamle yapacakken diğer goril tuhaf adamın önüne atıldı. Bu şey , onu koruyor muydu?

Tom tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bir insana değer verip onu koruyan şey.. gorildi. Onun bu hareketi üzerine sinirli soluklar alarak onlara bakmayı sürdüren vahşi goril , Tom'a son bir bakış attıktan sonra oradan uzaklaşmaya başladı. O giderken kalabalıkta dağılmaya başladığında Tom derin bir nefes alıp arkasındaki ağaca yaslandı.

"Lanet olsun.." Tom kafasını ağaca yaslarken gözlerini kapattı. "Göt herif yüzünden düştüğüm durumlara bak!" Ellerini saçlarından geçirdikten sonra başını kaldırıp gözlerini açtı. Ama tuhaf adamın ona bu kadar yakın durduğunu fark etmediğinden küçük bir çığlık attı.

"Şunu yapmayı keser misin!" Yaslandığı ağaçtan doğrulduğunda tuhaf adam da ondan biraz uzaklaştı. Ardından hayatını kurtardığı bu adama bağırdığı için kendini biraz suçlu hissetti.

"Affedersin , çok gerildim."

İkisi de sadece birbirlerine bakmaya başladılar. Tom daha konuşmayı bile bilmeyen ve ne dediği hakkında bir fikri de olmayan bu adama özür dilediği için kendini tutamayıp bir kahkaha attı. O gülünce tuhaf adam kafasını yana eğip onu seyretti. Tom gülerken onun nasıl baktığını fark etti. Gülmesini durdurabildiğinde ona biraz yaklaştı.

"Yoksa sen hiç gülmedin mi?" Tuhaf adam kaşlarını çatarak Tom'un ona doğru uzattığı ellerine baktı. Tom dudaklarının kenarlarına parmaklarıyla baskı uyguladıktan sonra onları iki yana çekiştirdi. Tuhaf adam buna bir anlam veremezken , Tom ellerini geri çekti. Ancak o çekince adamın yüzü tekrar eski halini almıştı.

"Ah hayır , böyle yapacaksın bak." Tom ona doğru gülümsediğinde tuhaf adam da kendini biraz zorlayarak kaslarını oynatmaya çalıştı. Az daha başaracakken yine olmayınca Tom küçük bir destekle parmaklarını koyduğu yeri tekrar çekiştirdi.

Geri çekildiğindeyse kendine gülümsemesini sağladığı adama gururla baktı. Gözleri hayranlıkla onu süzüyordu.

"Vay be." dedi , o gülümserken kendini daha fazla tutamamış o da gülümsemeye başlamıştı. "Ne kadar yakıştı."

Çaresiz

"Sanırım sana Tarzan diyeceğim."

Elindeki tropikal meyveyi dişlerinin arasına alarak parçalarken karşısında kendini izleyen adama bakmaktaydı.

"Tarzan.." dedi , ona bakarken isminin yakışıp yakışmadığını ölçüyordu. Adam yeni öğrendiği için sürekli gülümseyip duruyordu.

"Tarzan." Tom onun ağzından ilk kez bir kelime duyuyordu. Bunun ona taktığı garip isim olmasını beklemezdi. "Vay canına konuşabiliyormuşsun."

Bir ağacın üstünde , dallara oturmuş öylece duruyorlardı. Tom , boynunda asılı duran kamerayı tuttu. Bu anı çekmek istemişti. Kamerayı Tarzan'a doğru doğrulttuğunda kaşlarını çatmış ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Sonunda düğmeye basıp flaş patlayınca Tarzan gözlerini kırpıştırdı ve korktuğu için Tom'a doğru kükredi. Ancak sonra Tom çektiği resmi açıp ona gösterince bakışları yumuşadı. Fotoğraf makinesini alıp yakından bakmak istemişti ama Tom'un boynuna asılı olduğu için makineyle beraber onu da yanına çekmişti. Fotoğrafa hayranlık içinde bakıyorken hemen yanında duran Tom'da aynı şekilde onu izliyordu.

Biraz daha oturduktan sonra Tom kalkmak istedi. Çıktıkları yer fazla yüksek değildi zaten Tom daha fazla çıkamazdı da. Kendini daldan aşağı bıraktığında bunun acısız olacağını düşünmüştü. Öyle de olmalıydı ama yaralı bacağı acımaya başlayınca dengesini kaybedip yere düşmüştü.

Pantolonu tekrar kana bulanmaya başlarken paçalarından tutup yukarı sıyırdı. Ayak bileğinden bacağının orta kısmına kadar açılan yarığı görünce yüzünü buruşturdu. Bu sırada 'Tarzan' da ağaçtan inmiş yaralı Tom'u uzaktan seyrediyordu.

"Herhalde yanında gazlı bez yoktur." Tarzan anlamsızca ona bakmayı sürdürdü. Gözleri Tom'un yaralı bacağında ve yüzü arasında gidip geliyordu. Daha sonra Tom'a biraz daha yaklaştı. yaralı bacağına bakarken ellerini oraya götürdü. Yarasından bileğine kadar akmakta olan bir miktar kanı parmağıyla tutup incelemeye başlayınca Tom ayaklanmaya çalıştı.

"Bu iğrençti." Yüzünü buruşturdu ve topallayarak ormanda ilerlemeye başladı. Tarzan onun neden gittiğini anlayamayarak arkasından bakıyorken biraz sonra o da peşinden gelmeye başlamıştı.

"Ne yapıyorsun?" Yanında tıpkı bir goril gibi dört ayağının üzerinde yürüyen Tarzan'a döndü. İki ayağının üzerine kalkmak için çabalayınca Tom gülümsedi. "Demek normale dönmeye başladın." Tarzan'da bir kaç başarısız deneyimden sonra ayağa kalkıp yürümeye başlayınca Tom'a gülümsedi.

"Gerçekten inanılmazsın." diye fısıldadı Tom hala ona bakmayı sürdürürken. Üzerinde sadece cinsel organını örten bir bez parçasıyla duruyordu. Saçlarını hiç kesmediği belliydi , oldukça uzundu ve karmakarışıktı. Ayriyeten bir de kendini goril sanıyordu. Ama bu kadar ilkel görünürken bile nasıl son derece çekici olabiliyordu?

Tom ona bakmayı sürdürürken arkasında gördüğü şey dikkatini dağıttı. Olduğu yerde durdu ve Tarzan'ın biraz arkasında duran kan birikintisine baktı.

O durduğu için Tarzan'da onunla birlikte durmuş baktığı yere dönmüştü. Tom oraya doğru yavaş adımlar atarak yaklaştı. Kamerasını hazırladı , eğer gorillerin birbiriyle kavga edip öldürdüğü bir durum varsa bu oldukça iyi bir haber olurdu. Kamerasını gözüne doğru götürüp oraya doğru yaklaştığında gördüğü şeyle birlikte büyük bir çığlık atarak kamerasını gözünden çekti.

"Archie?" Yerde kanlar içinde yatan , yüzünün yarısı ve vücudunun bazı parçaları olmayan arkadaşına bakarken gelen kusma hissini elleriyle ağzını kapatarak bastırdı. Oldukça korkmuş ve tedirgin görünüyordu. Tarzan bunu fark etti. Aynı dehşet ifadeyle yerdeki ölü adama bakıyordu.

Tom bu görüntüye daha fazla bakamayacağını fark ettiğinde yaralı bacağıyla topallayarak ormanda ilerlemeye başladı. Adımlarını oldukça hızlandırdı , buradan bir an önce gitmeliydi. Bunun nasıl olacağını bilmiyordu ama aklında sadece tek bir şey dönüyordu o da buradan hemen defolup gitmek.

Tarzan'da onun peşinden koşmaya başladı. Ardından iki ayağı üzerinde ona yetişemeyince dördünün üzerine indi. Şimdi daha hızlıydı.

Tom ormanın bitiş noktasına vardığında sahilde duran helikoptere bakıyordu. Bir kaç maymunun helikopterin üzerinde oyun oynadıklarını fark ettiğinde lanetler okuyarak oraya ilerledi.

"Defolun!" Tom bağırarak onları uzaklaştırmaya kalkınca oyun oynayan maymunlar o tarafa döndü ancak bu onları korkutmaya yetmemişti. Oyunlarına kaldıkları yerden devam edecekken Tarzan büyükçe bir kükreme gönderdi. Ardından bebek gorillere doğru koşmaya başlayınca hepsi birden kaçışmaya başlamıştı.

Tom helikoptere ulaşır ulaşmaz ilk yaptığı şey telsizi eline almak olmuştu. Ancak telsizin bağlı olduğu yerin kemirilmiş ve ezilmiş olduğunu görünce küfür etti. Telsizin düğmelerine basıp onu çalışır konuma getirdi.

"Orada kimse var mı!" Bir yanıt geldiğine sevinememişti bile çünkü ne dedikleri cızırtılardan bir türlü anlaşılamıyordu. Yinede o kendini ifade etmeyi denedi.

"Ben Tom Hiddleston , Bouvet adasındayım ve pilotumuz öldürüldü." Aldığı yanıt yine sadece cızırtılardan ibaretti.

"Siktir!" Telsizi uçağın kontrol paneline doğru vurdu. Ardından hırsını alamayıp tekrar ardı ardına vurmaya başladı. "Siktir siktir siktir!"

Tamamen parçalanan telsizi uzaklara bir yerlere fırlattıktan sonra helikopterden indi. Kendini kumlara atıp dizlerini kendine çekti. Düşünceler kafasında o kadar hızlı belirip kayboluyordu ki kafayı yemek üzereydi. Ellerini saçlarına götürüp beklerken daha sonra sinirle onları çekiştirmeye başladı.

"Gerizekalı Archie." diye fısıldadı. Gözleri dolmaya başlayınca Tarzan ne yapacağını bilemez şekilde ona yaklaştı. Tarzan'ın varlığını unutmuş olan Tom o hareket edince ona baktı. Bir kaç gözyaşı damlası yanaklarından çenesine doğru süzülürken Tarzan elini ona doğru uzattı ve başparmağıyla göz yaşlarını sildi.

"Ne yapacağım ben?"

Tarzan kafasını yana doğru eğip Tom'un ağlayışını izlerken bir şeyler yapması gerektiğini fark etti. Dört ayağının üzerine kalkıp Tom'dan uzaklaşmaya başlayınca Tom burnunu çekerek kafasını kaldırdı. Tarzan'ın ormana doğru gittiğini görünce kendisini daha kötü hissetti.

"Hey!" Tarzan ona aldırış etmeyerek gitmeye devam edince Tom oturduğu yere biraz daha sindi. Kafasını dizlerine gömüp hıçkırarak ağlarken kendini oldukça çaresiz hissediyordu. Fotoğrafçı olmak istediği günlere lanetler ediyordu. Patronuna ve Archie'ye de öyle.

Umutsuzluk içinde , yavaş hareketlerle ayağa kalktı. Helikopterin arka bölmesindeki kamp çantasını aldı. Orta gözünü açıp tekrar yere oturduktan sonra bacağındaki yaraya baktı. O kadar

kötü gözükmüyordu ama müdahale etmezse muhtemelen mikrop kapacaktı. Çantanın derinlerine doğru elini uzatıp tentürdiyot ve biraz sargı bezi çıkardı. Tentürdiyotu yarasına dökerken acıyla yüzünü buruşturdu. Ardından sargı bezini özenle bacağına sardıktan sonra pantolonunun paçalarını aşağı indirdi.

Rüzgar yine esmeye başlamıştı. Okyanusun dalgaları hırçınlaşıp , gök yüzü kara bulutlarla kaplanırken Tom sadece helikopterin yanında oturmaktaydı. Yerde bulduğu bir dal parçasıyla kumlara garip şekiller çiziyordu. Daha sonra çöpten bir adam yaptı. Saçlarını dalgalar halinde uzatıp onun gülümsemesini sağladı.

"Tarzan?" Çöp adama doğru uzatılmış olan parmağın sahibine kafasını kaldırarak baktı. Kendi çizdiği şeyden daha güzel görünüyordu. Tom onaylarcasına kafasını salladı , ardından çubukla şekiller çizmeye devam etti. O tekrar hayal alemine dalmadan önce Tarzan'ın ona bir şey uzattığını fark etti. Başını ikinci kez kaldırıp Tarzan'ın ellerinin arasındaki fotoğraf makinesine baktı.

"Archie'nin kamerası.." Tarzan'ın elinden makineyi aldı. Yavaş hareketlerle son çekmiş olduğu resimleri açtı. Tarzan'da ilgiyle fotoğraflara bakıyordu. İlk çektiği resimde bir gorili fotoğraflamıştı , ikincisinde o gorilin yanına gelen diğer gorilleri ve üçüncü resim ise yere düştüğü ve başında dişlerini gösterip ona bağıran diğer bir gorilin resmiydi. Tom daha fazla bakamayacağını fark edip makineyi yere bıraktı ve gözlerini sıkıca kapattı. Tarzan ona iyilik ettiğini sanarken onu daha da üzdüğünü fark edince sessizce yanına oturdu. Bu sefer Tom'un boynunda asılı duran fotoğraf makinesini çekiştirmeye başladı. Tom ne yaptığını anlamaya çalışır bir şekilde ona döndüğünde gülümsediğini fark etti.

"Fotoğrafımızı çekmemi mi istiyorsun?" Tarzan ne dediğini anlamamıştı ama Tom bunu istediğini varsaydı. Fotoğraf makinesini eline alıp tuşlarına basıp hazır konuma getirdikten sonra yüzündeki yaşları elinin tersiyle sildi ve biraz toparlandı. Kameranın objektifini ikisine doğru çevirdiğinde Tarzan'ın hala gülümsediğini gördü. Ona bakıyorken kendi de yüzüne bir sırıtış yerleştirdi. Tarzan objektife bakması gerektiğini bilmediğinden hala Tom'a bakıp gülümsüyordu. Tom ise tam tersi objektife dönmüştü. Düğmeye bastı ve ikisinin bir fotoğrafını çekti. Çektiği resme bakarken hayranlık duygusu onu tekrar ele geçirmişti.

Adrenalin

Bouvet uzun zaman sonra olması gerekenden farklı davranıyordu. Ağustos ayında bile aralıksız olarak yağış alan adanın toprağına bir kaç gündür tek bir su damlası bile inmemişti. Yalnızca kara bulutlar görünüyor bir kaç gök gürültüsü duyulduktan sonra hava yeniden açılıyordu.

Tom yere serili duran bir ağaç kavuğunun üzerinde uyukluyordu. Bir kaç gün önce yaşadığı şeyler onu oldukça etkilemişti ve toparlanması uzun sürmüştü. Diğer taraftakilerle iletişime geçebildiğini düşünmüyordu. Şuan için bulunduğu yere adapte olmaya çalışıp bir yandan da çıkış yolu aramaktan başka elinden gelen bir şey yoktu.

Bütün bunlar olurken Tarzan bir an olsun Tom'u yalnız bırakmıyordu. Yıllarca gorillerle birlikte yaşamış ve o şekilde yetişmişken kendine benzeyen ve kendi gibi görünen birisinin çıkagelmesi onu hem oldukça şaşırtmış hem de memnun etmişti. Kendisiyle ilgili bir çok şeyi sorgulamaya başlamıştı. Bunu yaparken annesi olarak bildiği gorille tartışmış kendisi hakkında yalan söylediği için ona bütün nefretini kusmuştu

Tom , ağaçların yaprakları arasından gözüne ulaşan güneş ışığı yüzünden rahatsız olmuş bir şekilde yüzünü buruşturdu. Güneşten kurtulmak için yana doğru dönmeye çalıştı ama göğsündeki baskı yüzünden yapamamıştı. Baskının kaynağına bakmak için gözlerini hızlıca araladı. Korkmuştu çünkü bu ormanda kendini hiç güvende hissetmiyordu. Neyse ki gördüğü sarı saçlar onu rahatlatmıştı.

Onu ürkütmemek için sesini çıkarmadı. Kafasını biraz eğerek ne yaptığını anlamaya çalıştı. Başını Tom'un gömleğinin açık düğmeleri arasında duran çıplak göğsüne yatırmış muhtemelen kalp atışlarını dinliyordu. Tom onu izlerken dudaklarının kıvrılmasını engelleyemedi. Elleri ondan bağımsız bir şekilde yukarıya kalktıktan sonra sarı saçlara doğru gitti. Karışmış saçlarından parmaklarını geçirip ayırırken Tarzan başını doğrultup Tom'a bakmıştı.

Tom'un uyanık olduğunu görünce biraz utanan Tarzan kendini geriye doğru çekti. Ancak Tom'un beklediği gibi bir tepki vermemesi üzerine kendini ona geri itti. Birbirlerinin yüzlerine ezberliyormuşcasına bakıyorken Tarzan parmaklarını onun yüzünde gezdirmeye başladı. Önce saçlarına doğru gidip bir kaç tutamı okşayan parmakları yavaşça aşağı kayarak gözlerine ilerledi. Tom gözlerini kapattıktan sonra üzerinden çekilen parmaklarla geri araladı. Bu sefer dudaklarına doğru kaymış olan parmaklar ilk olarak henüz yeni çıkmaya başlamış olan sakallarıyla buluştu. Ardından dudaklarını araladı ve alt dudağını okşadı. Tarzan onu keşfe dalmışken o da kendisine ilgiyle bakan adamı izliyordu. Tarzan bu sefer ellerini Tom'un çıplak göğsüne doğru götürdü. Parmakları yavaşça aşağı kayarken gelen gıdıklanma hissi Tom'u güldürmüştü. Göbek deliğini fark eden Tarzan parmağını orada gezdirmeye başladı. Bunu yaparken Tom'un dizlerinin üzerine oturup ayağa

doğrulmuştu. Tom gıdıklanmasına daha fazla dayanamayıp elleriyle yüzünü kapatarak kahkahalar atmaya başlayınca Tarzan parmaklarını orada daha çok gezdirmeye devam etti. Bunun Tom'u mutlu ettiğini düşünmüştü.

Ancak sonra alt tarafının aniden avuçlanmasıyla Tom ellerini yüzünden çekti ve gülmesi yarıda kesildi. Gözlerini irileştirip Tarzan'a bakıyorken Tarzan ise Tom'u daha çok sıktırıyordu. Dokunduğu yer onu o kadar şaşırtmıştı ki bunu yaparken Tom'a bakmıyordu bile. Avuçlarının arsındaki organı biraz daha sıktıktan sonra Tom acı bir inleme bırakınca başını kaldırıp ona baktı. Gülümsemesinin kesildiğini görünce de ellerini geri çekti.

Şimdi ikisi de sadece birbirlerine bakıyorlardı. Tom'un ifadesi daha çok şok olmuş biçimdeyken Tarzan onu incittiğini düşünerek bakıyordu.

"Şey.." Tom yattığı yerde doğruldu ve yavaş hareketlerle Tarzan'dan biraz uzaklaştı. "Pekala bu tuhaftı." Sızlayan yerinin onu tahrik ettiğini belli etmemek için kendini sıktı.

Daha sonra Tarzan ayaklandı. Yürümeye alışmıştı yine de hareketleri hala kabaydı. Ellerini artık yumruk şeklinde bükmemeye çalışıyordu ve başarılı olduğu söylenebilirdi. Tom ne yaparsa onu yapmaya çalışıyordu. Aslında bu ikisi için de oldukça eğlenceliydi. Tabii Tom mahsur kaldığını bilmeden adaya tatil yapmak için gelseydi her şey daha farklı olabilirdi.

"Hey bekle!" Tom'da onun arkasından ayaklanıp kamp çantasını sırtına taktıktan sonra ilerlemeye başladı. Tarzan hızlı gidiyordu Tom ise bacağı yüzünden yeterince hızlı değildi. Ona yetişebilmek için hızlanınca bacağının tekrar acımaya başlaması kaçınılmaz oldu.

Tom inleyip buruşturulmuş bir yüz ile durduktan sonra sırtını ağaca yasladı. Bir eliyle bacağını ovup acısını gidermeye çalışırken yaslandığı ağacın yukarısından aniden kendisine doğru eğilen Tarzan'ı görünce küfür etti.

"Girişlerin hakkında konuşmalıyız." Tarzan ağaçtan inip Tom'un karşısına dikildi. Gözleri Tom ve bacağı arasında gidip geliyordu. Yürümenin ona iyi gelmediğinin farkındaydı. Bu yüzden sırtını ona doğru döndü. Tom kaşlarını çatıp arka profilinden ona bakarken şaşırmış gözüküyordu.

"Ne yapıyorsun?" Tarzan kollarından çekip boynuna dolarken sonlara doğru sesi yükselmişti. Tarzan koşmaya başlayınca düşmemek için bacaklarını beline doladı.

"Hey! Kes şunu!"

Tom bağırarak ona derdini anlatmaya çalışırken aslında bir yanı buna son vermesini istemiyordu. Tarzan o kadar hızlıydı ki rüzgar adeta yüzünü yalıyordu , kumral saçları dalgalanırken gülümsemesine engel olamadı.

Tarzan , uçurumun kenarına yaklaşmaya başladığında Tom ona daha sıkı sarıldı.

"Yavaşla!" Tarzan onu dinlemeyerek olağanüstü bir hızla uçuruma koşarken Tom gözlerini sıkıca kapattı. Ama beklediği gibi olmamıştı , tam kayalıklara yaklaşmışlardı ki Tarzan kendini frenledi. Tom kapattığı gözlerini açtı. Kendisini karşılayan mükemmel manzaraya bakıyorken ağzının aralanmasına engel olamadı.

Ardından Tarzan biraz geriledi. Tom , o hareket edince neredeyse hipnoz olduğu manzaradan gözlerini çekebilmişti. Tarzan dizlerini kırdı , önündeki ağaçlarla kaplı olan ormana bakıyordu.

"Hayır.." diye fısıldadı Tom. Ne yapacağını az çok anlamıştı. "Asla olmaz! İndir beni." Ayaklarını iterek debelenmeye başladığında Tarzan'ın suratında tehlikeli bir gülüş belirdi. Uçuruma doğru birden hızlanarak koşmaya başlayınca Tom , Archie'nin yerinde olmayı istedi. Ya da birazdan onunla zaten buluşacaktı.

"Seni öldüreceğim!"

Tarzan sanki bir sıçrama tahtasından havuza atlar gibi kendini aşağı bırakırken Tom ona tehditler savuruyordu. Yerle buluşacakları esnada Tarzan ağaç dallarından birini tuttu ve sallanarak kendini bir diğerine itti. Tom ellerinin kaydığını hissedince kendini biraz daha yukarıya itti ve sırtına daha sıkı sarıldı. Bir süre sonra ona da eğlenceli gelmeye başlayınca Tarzan'a sövmeyi kesti. Hayatında kaç kere böyle bir şey yaşayabilirdi ki? Kendini anın akışına bırakırken buldu. Rüzgar yüzünden Tarzan'ın saçları kendi yüzüne çarpıyordu. Kafasını biraz çevirdiğinde kendileriyle birlikte ağaçtan ağaca atlayan onlarca gorilin olduğunu fark etti. Büyük bir kahkaha attı.

Tarzan , kendiyle birlikte Tom'u da taşımak zorunda kaldığı için yorulmuş olacak ki durması gerektiğini fark etti. Uzunca bir dala tutunup kendini aşağı bıraktıktan sonra yere sert bir iniş yaptı. Öyle ki dengesini kuramamış kendini Tom ile birlikte yerde yuvarlanırken bulmuştu. Bir kaç takladan sonra sonunda durabildiklerinde Tarzan Tom'un üzerindeydi , yüzleri oldukça yakındı. İkisi de birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı. Düzensiz nefes alışverişleri yüzünden göğüsleri birbirine çarpıyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Tom. Ardından kollarını iki yana açıp yere bıraktı. "Bu müthişti!"

Tom bir kez daha sesli gülerken Tarzan onu izlemeyi sürdürüyordu. Tuhaf bir şekilde onu mutlu etmek hoşuna gidiyordu. Bu yerde geçirmiş olduğu hayatı boyunca ilk kez tarifi olmayan duygular besliyordu. Ne olduğunu bile bilmediği hisler karnında bir şeyleri harekete geçiriyordu. Gülümsemeyi öğreten adama gülümseyerek bakarken olan şey kesinlikle buydu.

Tom nefesini dizginleyebildikten sonra başını sağa sola çevirip etrafına bakındı. Ormanın derinliklerindeydiler. Kaşlarını çattı , Tarzan onun üzerinden kalkması gerektiğini fark edip harekete geçtikten sonra doğruldu. Üstünü silkeledikten sonra biraz uzağa düşmüş olan çantasına ilerleyip sırtına taktı. Bunu yaparken yere eğildiğinde biraz ilerideki çalıların arasına

bir şey fark etti. Kaşlarını çattı , beyaz bir yapı duruyordu ya da başka bir şey. Ne olduğunu anlamak için kendini oraya giderken bulmuştu.

Uzun otları ayağıyla ezerek geçerken bir eliyle de onları itiyordu. Son olarak büyük bir çalının içinden geçtikten sonra önünde duran uçağa bakıyordu. Yere çakılmıştı , ikiye bölünmüştü ve bir kısmı yanmıştı. Kaşlarını çattı , daha öncede mi gelenler olmuştu?

Tom uçağa doğru ilerlerken Tarzan'da onu takip ediyordu. İkiye bölünmüş uçağın arasından kafasını uzattı ve içeri girilebilirliğini ölçtü. Etrafta herhangi bir tehlike bulamayınca ilk adımını attı.

Uçağın sol tarafı pilot kabiniydi. Sağ tarafı ise yalnızca ikişerli olarak sekiz koltuğun bulunduğu yolcu kısmı. İçerisi oldukça eski eski döşenmişti. Tom yerde duran bir gazete sayfası fark etti. Kaşlarını çatarak oraya ilerledi ve sayfayı alıp incelemeye başladı. Sağ üstte yazan tarihi sesli bir şekilde okudu.

"13 Ağustos 1984." Kafasını kaldırdı ve Tarzan'la göz göze geldiler. Ardından elindeki sayfayı yere geri attı. Bu sefer yolcu koltuklarının olduğu kısma ilerledi. Koltukların bazıları başka yerlere fırlamıştı. Tom iki koltuğun arasından geçerken yerde duran bir iskeleti fark edip irkildi.

"Tanrım.." Eli kalbine doğru giderken üzerinde hala kıyafetinin bazı parçaları duran iskeleti inceliyordu. Biraz daha ileride duran başka bir iskelet vardı. Üzerindeki kıyafetlerden anladığı

kadarıyla yanı başında duran bir kadındı.

Tom onu inceliyorken hala elinde durmakta olan yüzüğü dikkatini çekti. Altın yüzük hala parlıyordu. Tom aklındaki soru işaretlerinin bu yüzüğün içinde olduğunu biliyordu. Kendini iskelete doğru eğilirken buldu. Kolundaki kemikten tutup havaya kaldırdığında kolundan ayrılan eli üzerine korkup dizlerinin üzerinde irkilerek arkasına doğru düşmüştü.

"Lanet olsun.." Yüzük parmağındaki yüzüğü tiksinç bir ifadeyle çıkarıp eli uzaklara bir yerlere fırlattı ve yüzüğün içini incelemeye başladı. Yüzüğü elinde çevirerek içinde yazanı okumaya çalıştı.

"Leonie H." Kaşlarını çattı. Bu isim neden ona tanıdık geliyordu?

Hızla yerinden doğrularak bu sefer diğer cesede ilerledi. Aynı işlemleri ona da uyguladıktan sonra yüzüğü yine elinde çevirmeye başladı. Yazının olduğu yerin pislenmiş olduğunu görünce yüzüğe doğru üfledi ve tişörtünün eteğiyle temizledi. Ardından havaya kaldırıp bir ışık yardımıyla yazıyı tekrar okumaya çalıştı.

"Craig H." Bu sefer sesi sonlara doğru azalmıştı. "Hemswoth'ler..." diye fısıldadı. Gözü kendisini biraz uzaktan izleyen Tarzan'a döndü. Yüzünde anlamsız bir ifade vardı , daha çok Tom'un ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Phuket dönüşü kaybolan uçakları.." uçağın içinde gözlerini gezdirdi. Yerde ters dönmüş bir şekilde duran çocuk koltuğuna doğru bakarken ayağa kalktı. Ardından yüzündeki şaşkınlık dolu ifadesiyle yeniden Tarzan'a döndü. "Sen onların çocuğusun." Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Chris Hemsworth."

Islak

Küçükken Seattle'da her yıl düzenlenen anma törenlerine giderdik." Elinde tuttuğu fotoğrafa bakarken konuşuyordu. Arkasında duran koltuğa doğru yavaş adımlarla ilerleyip kendini bıraktı. Yanı başında yatmakta olan iskelete ardından fotoğrafta kendisine gülümseyen kadına baktı. Kucağında yeni doğmuş bebeği ve eşiyle oldukça mutlu görünüyordu.

"İsteyerek gitmezdim annem zorla götürürdü." Omuz silkti. Karşısında durup kendine anlamsızca bakan Tarzan'ı fark etti.

"Her dua edilişinde peder ve diğerleri şöyle başlardı , "Zavallı Chris.." ben ise daha uygunsuz şeylerle başlardım." Kendi kendine güldü ardından Tarzan'a baktı. "Muhtemelen bunu söylememeliydim. Ama çocuktum işte.."

Tarzan , Tom'a yaklaştı. Hareketleri ağırdı , Tom'un elini kendisine doğru çevirip resmi incelemeye başladı. Tom ise konuşmaya devam ediyordu muhtemelen karşındakinin bir Hemsworth olması onu şaşırtmıştı.

"Ne kadar zengin olduğunu bilsen aklın şaşar." Gözleri üzerindeki deri parçasına kaydı. Aslında Tarzan bununla oldukça mutlu görünüyordu.

"Yanlış hatırlamıyorsam Hemsworth'lerin sekize yakın şirketi var. Hayat ne kadar adil değil mi?"

Tarzan resmi incelemeyi kestiğinde Tom'a baktı. Ardından çenesini tutarak başını resme doğru eğmesini sağladı. İşaret parmağını bebeğin elindeki kumaş parçasına koydu ve gözleri tekrar Tom ile buluştu.

"Tarzan.." Kolunu kaldırdığında şimdi ise bebeğin elindeki kumaş parçasının kendi bileğinde olduğunu göstermeye çalışıyordu. Onun kendi resmi olduğunu anlaması Tom'u sevindirmişti.

"Evet." dedi Tom. "O sensin."

Tarzan bu sefer kaşlarını çatarak gözlerini tekrar resme yöneltti. Annesinin resminde parmağını gezdirdi. Konuşamamasının aralarında hep bir engel olduğunu düşünen Tom onun bu hareketiyle artık engel olmadığını anlamıştı.

Tarzan , Tom'un elindeki resmi aniden çekip uçaktan dışarıya koşmaya başlayınca Tom onun peşinden ayaklandı. "Hey! Nereye gidiyorsun?" O da uçaktan dışarı çıktığında Tarzan'ın biraz ileride durduğunu gördü.Önünde üç goril duruyordu. Bir tanesi ona daha yakınken diğerinin ilk geldiği gün ona saldırmaya çalışan goril olduğunu gördü.

Tom sesini çıkarmamayı tercih etti ve ne yaptığını anlamaya çalıştı. Elinde tuttuğu resmi onlara doğru çevirdiğinde en önde duran goril kollarını açarak Tarzan'a doğru bir hamle yaptı.

Ama Tarzan kendini geri çekti ve kafasını çevirerek arkasında duran Tom'a baktı. Tarzan'a sarılmak isteyen gorilin onun annesi sandığı kişi olduğunu biliyordu. Diğer iri goril ise onun eşi gibi duruyordu. En sağda kalan sıska ve küçük goril ise yavruları olabilir miydi? Tarzan'ı bu aileye kabul etmeleri Tom'u oldukça şaşırtmıştı.

Bir kaç saniyelik sessizliğin ardından Tarzan , Tom'un olduğu tarafa hızlı adımlarla geldi. Ardından arkasında bıraktığı gorilleri umursamayarak ormanın iç kısmına doğru ilerlemeyi sürdürdü. Tom

karşısında duran gorillere ardından Tarzan'a baktıktan sonra burada onlarla yalnız kalmak istemediğinden Tarzan'ın peşinden gitmeye başladı. Tarzan sinirli olmalıydı ki arkasında kendine yetişmeye çalışan Tom'u fark etmiyordu bile.

"Bekle!" Tom acıyan bacağını tutarken topallayarak ona yetişmeye çalışıyordu. Sonunda onu fark eden Tarzan , arkasını döndü ve çatık kaşlarıyla Tom'a baktı.

"Bana da sinirli olamazsın değil mi?" O konuşurken Tarzan onun üzerine doğru yürüdü. Tom , gözlerini kapatıp ne yapacağını beklerken ayaklarının yerden kesilmesiyle gözlerini geri açtı ve tutunabildiği tek yere , Tarzan'ın boynuna sarıldı.

"Eh.." dedi dudaklarını büzerek. "Teşekkür ederim."

Tarzan sert çehresiyle bakışlarını kucağında duran Tom'a çevirdi. Bir anlığına sinirinin geçmesiyle yumuşayan yüz hatları Tom'un da ona bakmasıyla eski haline geri dönmüştü. Gözlerini tekrar önüne çevirdi ve yürümeye devam etti.

Yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüyüşün ardından Tom neredeyse uyuyacakken bedeninin toprakla buluşmasıyla gözlerini açtı. Olduğu yerde doğrulup elleriyle saçını karıştırdıktan sonra yarı uyur halde etrafına bakındı. Ardından gördüğü şey gözlerini sonuna kadar açmasına sebep olmuştu.

Bulundukları yer ormanın en iç kısımlarından bir yerdi. Ağaçların sıklığı gök yüzünün görünmesini engelliyorken yaprakların arasından sızan güneş ışığı tam ortada duran gölete vuruyordu. Göletin etrafında duran renk renk bitkiler Tom'un daha önce görmediği cinstendi.

O hayranlıkla etrafını izlerken Tarzan'da hemen yanı başına oturmuştu. Ayaklarını bağdaş kurup elinde duran fotoğrafı incelemeye başladığında Tom'da ona dönmüştü. Tarzan başını kaldırıp ona baktıktan sonra tekrar resme eğilmiş parmağını yine resimdeki bebeğe doğrultmuştu.

"Tarzan." dedi yine çocuğu göstererek. Tom başını sallayıp onay verdikten sonra gerçek adının bu olmadığını hatırladı ve ona kendi taktığı saçma isme artık bir son vermesi gerektiğini fark etti.

"Senin adın Chris." dedi. Tarzan başını kaldırdı yüzünde anlamsız bir ifade vardı.

"Senin adın Chris." dedi o da Tom'u tekrarlayarak. Tom başını iki yana salladı. "Hayır benim adım Tom."

"Benim adım Tom." Tom bir kaç saniye gözlerini kapattı. Bu düşündüğünden daha zor olacaktı.

"Senin adın Chris. Tamam mı?" Tarzan biraz durdu. Ardından gülümsedi ve "Senin adın Ch-" diyecekken Tom avuç içini onun ağzına bastırarak susmasını sağladı.

"Şuna bir son ver!" Sessizliği sağladıktan sonra elini yavaşça çekti. Ardından işaret parmağını Tarzan'ın göğsüne bastırdı. "Chris.." İşaret parmağını bu sefer kendi göğsüne götürdü. "Tom.."

Tarzan susup sadece ona bakıyorken Tom sonunda anlayabildiği için sevinmeye başlamıştı bile. Ama ardından Tarzan'ın kendini işaret edip "Tom.." ve Tom'u işaret edip "Chris.." demesinden sonra küçük bir sinir krizi geçirmişti.

"Ah! Beni sinir etmek için yapıyorsun! Bunu anlamaman mümkün değildi!" Sözünü bitirir bitirmez Tarzan'ın ayaklanması ve kendini önlerindeki gölete atmasıyla Tom'un üzerine bir kaç su damlası sıçramıştı.

"Beni dinlemiyorsun bile. Harika.." Kollarını birleştirip Tarzan'ın sudan çıkmasını beklerken yüzeye çıkan bir kaç baloncuk ve uzun saniyelerin ardından Tom oturduğu yerde biraz doğruldu.

"Tarzan?" Emekler şekilde gölete yaklaştı ve kafasını eğip gölete bakmaya başladı. Tarzan'a ait bir şey görememesi kalbinin hızlanmasına sebep oldu. Derken suyun içinden doğru çıkan bir kol gömleğinden tutarak onu gölete doğru çekince dengesini kuramayıp gölete düşmüştü.

Nefes nefese suyun yüzeyine çıktıktan sonra başını iki yana sallayarak su damlalarını giderdi. Tarzan'da aynını yaparken Tom'un aksine oldukça neşeli görünüyordu.

"Sence bu komik mi?" Eliyle ittiği suyun Tarzan'a çarpmasını izledi. Tarzan'da onun yaptığı gibi suyu ona doğru fırlattı ve biraz sonra ikisi de deli gibi gülüyorlardı.

Tom son bir kez elini hızlıca suya doğru savurup Tarzan'ın ıslanmasını sağlayacaktı ki suyun içinde dengesini kuramadı ve kendini onun üstüne düşerken buldu. Biraz debelenip ondan uzağa gitmek isterken ona daha çok yapışması durmasına sebep olmuştu.

Tarzan'ın büyük kollarından tutundu ve iterek uzağa gitmek istedi ama bu sefer Tarzan'ın onu tutmasıyla istediği olmamıştı. Tarzan belinden tutarak onu kendine daha çok çekerken yüzünü ona yaklaştırdı.

"Ben.." Tom kafasını geriye terek uzaklaşmak istese de Tarzan boynuna doğru eğilince gözlerini sıkıca kapattı. Tarzan'ın nefesini boynunda hissediyordu , dudaklarının hafifçe tenine temas etmesi ama hiç bir şey yapmayışı yüzünden deli olmak üzereydi.

Bu yüzden gözlerini açtı ve Tarzan'ın yüzünü elleriyle tutarak kendinden biraz uzaklaştırdı. Karşısında durup güzelliğine inanamadığı adamı süzmeye devam ediyordu. Parmaklarını yüzünde gezdirip her bir yanından akan su damlalarını durduruyordu. Sonunda dayanamayacağını hissetti ve tam dudağının kenarına yaklaşıp küçük bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde Tarzan'ın ona ifadesizce baktığını , ardından yüzünde bir gülümseme belirdiğini fark etti. Hemen sonra ise Tarzan'da Tom'a doğru eğilmiş ve onun kendisini öptüğü yere eğilmiş sadece dudaklarını değdirmişti.

İkisi de birbirlerine bakıp dururlarken ormanın derinlerinden gelen bir sesle tepelerindeki ağaçlara tünemiş olan kuşlar hep birlikte uçuşmaya başlamışlardı. Yüzlerce kuş oradan oraya uçup dururken ikisi de kafalarını kaldırıp gök yüzüne baktılar.

"O da neydi?" Tom ve Tarzan ne olduğunu anlamaya çalışırlarken gelen ikinci bir ses ile ikisi de sudan çıkmak için çabaladılar. Tarzan , Tom'un elinden tutarak kıyıya çekti ve onun toparlanmasını beklerken bir yandan etrafına bakındı.

"Hadi gidelim." Tom sırt çantasını taktıktan sonra ikisi de ormana doğru koşmaya başladı. Bu sefer acıyan bacağını umursamamaya çalışan Tom'un çektiği acı yüzünden gözleri yaşarmıştı. Ama topallayarak da olsa sonunda helikopterin olduğu yere varabilmişlerdi. Tarzan ondan önce geldiği için biraz ileride durmuş karşısına doğru bakıyordu. Onun yanına geldiğinde ellerini dizine koyarak biraz soluklandı ardından başını kaldırıp gürültünün sebebine baktı.

"Tom!" Kendisine doğru koşup boynuna sarılan kadını görünce neye uğradığını şaşıran Tom biraz ileride duran patronuna ve arkasında duran diğer ekiplere bakakaldı.

"Bret?"

Kaçış

Tom kendisine nefessiz kalacak kadar sıkı sarılan kadından biraz uzaklaştı. Zaman sanki Tom için bir anlığına durmuş gibiydi. Etrafına dönüp duran her şeyin ağır çekimde ilerleyişini hissediyordu. Kulağındaki uğultu yavaşça azalırken Bret'in sesi onu kendine getirdi.

"Yaralanmışsın." dedi kadın , ardından bacağına doğru eğilerek yarasına bakmak istedi ama Tom yine engel olmuştu.

"Ben iyiyim." sesinin çatallaşması üzerine öksürdü.

"Demek gerçekmiş.." Bret hemen yanı başında duran Tarzan'ı süzdü. "Merhaba." Elini sıkmak için uzattığında Tarzan , çatık kaşlarıyla önce Bret'in eline ardından yüzüne bakınca Bret yutkunarak elini geri çekmişti.

Hemen sonra kendilerine doğru patlayan flaşla Tom ve diğerleri gözlerini kıstı. Işığın kaynağına döndüğünde patronunun bir kamera tuttuğunu gördü. Çirkin gülümsemesiyle çektiği fotoğrafa bakıyordu.

"Bu çok ses getirecek.." Tarzan'ı çektiğini fark eden Tom sinirlerine engel olamadı.

"Onu hemen sil!" Patronuna doğru topallayarak ulaştığında kameraya uzandı. Ama patronu kamerayı havaya kaldırarak Tom'un göğsünden ittirdi. "Kendine gel evlat."

"Onu yayımlamayacaksın bok çuvalı!" Geriye doğru gerinip yakalarından tutarak ona kafa attığında patronu yerle buluştu. Hemen ardından düşen kameraya atılan Tom çektiği son resmi bulduktan sonra düşünmeden sildi.

"Kovuldun!" diye bağırdı yerde yatan adam. Burnunu tutarak yerden kalkmaya çalıştı.

"Sikeyim seni de işini de!" Patronu ayağa kalkabildiğinde Tom'un üstüne yürümeye yeltenmişti ama daha ona ulaşamadan önüne çıkan büyük beden ile durmak zorunda kalmıştı. Kendinden fazlaca uzun olan adama bakmak için kafasını kaldırdığında Tarzan'ın sinirli bakışlarıyla karşılaştı.

"Archie nerede?" Arkasında beliriveren kadının sorusuyla Tom bir süre ne diyeceğini bilemedi. Archie'nin cesedi gözlerinin önüne geldiğinde bütün kanının çekildiğini hissetti.

"Tom , Archie nerede?" Bret bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Tom sessizce konuştu. "Öldü."

Tom konuştuktan sonra kimse bir şey diyemedi. Bret'in gözleri dolmuştu ve biraz sonra yaşlar bir bir yanaklarından süzülmeye başladı. "Ya sana.. ya sana bir şey olsaydı."

Tom arkasına döndü ve ağlayan kadına sarılarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Ben iyiyim Bret." Bret , Tom'a sarıldı

ve sanki ilk defa alıyormuş gibi kokusunu içine çekti. Ona bir şey olma düşüncesi buraya gelene kadar zaten onu yiyip bitirmişti ve şimdi bir kayıpları olduğunu öğrenmek sinirlerini alt üst etmişti.

"Nasıl oldu?" dedi arkadaki ekiplerden biri. Tom onlara doğru döndü ve biraz süzdü. Safarici gibi görünen ekiplerin ellerinde tüfekler bulunuyordu. Daha ayrıntılı baktığında patronu ve Bret'in elinde de birer tüfek olduğunu gördü.

"Goriller saldırdı." dedi Tom. Ardından kimse bir şey söylemeyince sırtındaki çantayı yere koydu ve orta gözünü açtıktan sonra Archie'nin kamerasını askısından tutarak ekiplere fırlattı. İçlerinden birisi son fotoğraflara baktıktan sonra başını üzüntüyle kaldırdı.

"Buraya hiç gelmemeliydiniz." dedi elinde makineyi tutan adam. Ardından gözleri Tarzan'a kaydı. "O nasıl hayatta kalabilmiş?"

Tom , Tarzan'la göz göze geldi. "Goriller onu yadırgamıyor." Gözlerini Tarzan'dan alıp karşısındaki adama çevirdi. "Onlardan biri gibi."

"Bu dediğin mümkün değil!" diye atıldı patronu. "Zehirli bir bitki mi yedin?"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Tom. Yeterince gergindi ve patronuna karşı nazik olma işini çoktan geçmişti.

"Kovulduğunu hatırlatayım dedim!"

"Ah öyle mi? Çünkü ben istifa etmiştim!"

"Bağırmayın!" diye inledi Bret. Tom ona döndüğünde etrafına bakmakta olduğunu gördü. Aynı anda patronu ve Tom'da etraflarına baktıklarında bir çok gorilin etraflarını kuşatmış olduklarını gördü.

Orada bulunan herkes silahlarına sarılıp onları gorillere doğrultunca Tom elini kaldırdı.

"Sakın.ateş.etmeyin." Her bir kelimenin üzerine basarak fısıldadı. Hareketleri oldukça yavaştı. Kaldırdığı ellerini geri indirdi.

Tarzan öne atıldı. Gorillerin olduğu tarafa biraz daha yaklaştıktan sonra yine en önde duran liderlerinin yanına gitmek istedi ama goril ayağa kalktı ve Tarzan'a doğru bağırdı. Bağırması Tom'un daha önce duymadığı kadar yüksek sesliydi. O bağırınca patronu titreyen elleriyle pompalısına bir mermi doldurup , namluyu gorile doğru doğrultmuş ve Tom'u umursamadan ateşlemişti. Sessizliğin hakim olduğu adada yankılanan tüfek sesiyle bütün hayvanlar bağrışmaya başlamışlardı.

"Sana ne dedim alçak herif!"

Goriller üzerlerine doğru koşmaya başladıklarında herkes helikopterlere yönelmişti. Tom , Bret ile birlikte helikoptere doğru koşarken arkasında bıraktığı kişiyi hatırladı ve durdu. Gözleri yüzlerce gorilin arasında yerde dizlerinin üzerine çökmüş Tarzan'ı görünce diğerlerinin aksine o tarafa doğru koşmaya başlamıştı.

"Tom!" Bret arkasından bağırsa da Tom onu umursamamıştı. Üstüne doğru koşan onlarca gorilin arasından geçerek Tarzan'a ulaştığında önünde duran şeyi görmek için ona daha fazla yaklaştı. Yerde yatan ve can çekişen gorili gördüğünde elleriyle ağzını kapattı. Patronunun vurduğu goril onun annesiydi.

"Tarzan.." elini onun omzuna koydu ve o da dizlerinin üzerine çöktü. Bouvet'te birden bire beliren rüzgar ikisinin de saçlarının havalanmasına sebep oluyordu. Tom onun yanaklarından tutarak kendisine bakması için kafasını çevirmeye uğraştı ama Tarzan bakmıyordu.

"Tom.." diye fısıldadı Tarzan. Ardından başını kaldırdı ve Tom'a döndü. Gözlerinden akan yaşları görünce Tom'da gözlerinin dolduğunu hissetti. Onları sıkıca kapatınca da bir damla yaş yanağından süzülüvermişti.

Tom konuşmayı unutmuş gibiyken kelimeler ondan izinsiz ağzından döküldü."Gitmek zorundayız."

Tarzan'ın herhangi bir tepki vermemesi üzerine kollarını ona sardı ve yanında olduğunu belli etmeye çalıştı. Hemen ardından büyük kollar da onu sardığında gözlerini kapattı ve bir kaç saniyeliğine ikisi de yanlarından bağrışarak geçen gorilleri , kaos ortamını görmezden geldiler. Ama fazla uzun sürmemişti. Tom'un belini sertçe tutan bir şey onu Tarzan'ın kollarından alıp uzaklara fırlatınca Tom bir kaç takla atarak yere düşmüştü.

Tom genzine kaçan kum taneleri yüzünden yüzünü buruşturarak öksürürken bir yandan yerde toparlanmaya çalışarak kendisine saldıran şeye bakmaya çalışıyordu. Tepesinde hızlıca soluklanan öfkeli gorili gördüğünde ilk günün acısını çıkarmak istediğini anladı. Tom'dan nefret ediyordu ve Tom bunu anlayacak kadar zekiydi. Karısının ölmüş olması işleri daha da zorlaştırırken Tom kendine doğru gelen pençeden kurtulmak için ellerini yüzüne doğru götürdü. Ancak tekrar havalanınca gözlerini yeniden açtı. Tarzan onu oradan çekip almış ve omuzlarına atarak koşmaya başlamıştı. Tom , arkası dönük olduğu için peşlerinden vahşice koşan gorili görebiliyordu.

Tarzan onu bıraktığında Tom helikopterde olduğunu anladı. Bret onun kollarından çekerek iyice helikopterin içine girmesini sağlarken Tom avuçlarından kayan elin sahibine iyice tutundu.

"Hadi bin!" Tarzan sırasıyla üzerlerine doğru koşan gorile , birleşik duran ellerine ve son olarak Tom'a baktıktan sonra elini ondan sertçe çekti. Helikopter yere oldukça yakındı ve eğer o da binerse kimsenin şansı kalmazdı.

"Hayır!" Tom helikopterden inmek için hamle yapınca Bret ona daha çok sarıldı. Tarzan kendisine doğru atlayan gorilin etkisiyle yere düştüğünde başının yara alıp kanadığını gören Tom aşağı inmek için daha çok direndi.

"Onu orada bırakamayız!"

"Çok geç Tom!" Bret'in yumuşak sesi ne yazık ki bir işe yaramıyordu. Helikopter havalanmaya başlayınca Tom daha çok hareketlendi.

"Hayır Bret! Lütfen geri inelim!"

"Gelmek isteseydi gelirdi!"

"Beni koruyordu! Lanet olsun beni koruyordu , indirin şunu!" Tom kendini sıkıca tutan kadından nihayet kurtulabildiğinde helikopterin açık kısmına doğru eğildi ve kendisini yere bırakmak için hazırlandı. Ancak Bret buna izin veremezdi. Bu yüzden her hangi bir saldırı gerçekleşirse diye yanına aldığı sakinleştiriciyi çantasından hızlıca çıkardı ve şırıngaya çektikten sonra neredeyse atlamak üzere olan Tom'un omzuna batırdı. Tom omzundaki acının kaynağına bakmak için kafasını çevirdiğinde vücudunda dolaşan sakinleştirici etrafı bulanık görmesine sebep olmuştu. Başını Bret'e çevirip ona bakıyorken sanki zemin altından kayıyormuş gibi hissetmişti.

"Bret.."

"Özür dilerim." Tom geriye doğru düşüp kadının göğsünde uykuya dalarken saçlarını okşayan ellerin Bret'e ait olduğunu düşlemiyordu.

Uğraş

Önünde , kasede durmakta olan mısır gevreğine kaşığını daldırdı. Kaşığa dolan bir kaç gevrek ve sütü havaya doğru kaldırıp tabağa geri dökerken yumruk yaptığı elini çenesine dayamış bıkkınlıkla yemeğiyle oynuyordu.

Son olan olaylardan beri neredeyse bir ay geçmişti. Hayatı o kadar düzensizleşmişti ki düzeltmek için hiç bir şey yapamıyordu.

Gözlerini yukarıya doğru çevirip televizyonun hemen üzerindeki saate baktı. 07:19 , bir dakika vardı. Ofladı ve kaşığını bir kez daha daldırdı. Bu sefer ağzına götürmeye niyetlenmişti ki çalan kapı ziliyle kaşığı sinirle kaseye fırlattı. Süt kaseden dışarı taşıp etrafı kirletirken Tom başını ellerinin arasına aldı.

Zilden sonra kapısı yumruklanmaya başlamıştı. Rahatsız edecek kadar bir ses çıkmasa da bir ay boyunca her gün bunun yaşanması artık sinirlerini bozuyordu.

"Tom , lütfen kapıyı aç." Bret'in yumuşak sesini duyduğunda gözlerini kapattı. Bir an önce gitmesi için içinden yalvarıyordu çünkü sabrının son demlerindeydi.

"Tom.." Kapı bu defa daha şiddetli çalındı. Tom ellerini saçlarından geçirdi.

"Beni duyduğunu biliyorum , sen bu saatte uyumazsın. Lütfen kapıyı aç artık." Kapının ardında durduğu için boğuk gelen sesi ne kadar dinlemek istemese de artık bıkmıştı. Hızlıca yerinden kalktı. Kapı kulpuna elini koyduğunda üzerinde yalnızca baksır olması bir an için duraksamasına sebep oldu ama sonra kapıyı hızlıca açtı.

Bret kapıyı açmasını beklemiyordu.

Her gün olduğu gibi yine kendi kendine konuşacağını düşünürken birden bire kapının açılmasıyla kelimeler boğazına dizilmişti. Üstelik Tom'un neredeyse çıplak olması ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Evet , ne istiyorsun?" Tom hiç bir duygu kırıntısı barındırmayan ses tonuyla konuşunca Bret neredeyse lal olmuştu.

"Ben.." Gözlerini bir sapık gibi Tom'un vücudunda gezdirmeyi kesebildiğinde yüzüne odaklanmaya alıştı. Ama yine konuşmayı becerememişti.

"Harika." Tom sahte bir gülümseme eşliğinde kapıyı kapatacakken Bret ayağını eşiğe koydu. Bu fırsatı geri tepemezdi.

"Neden tüm suçlu benmişim gibi davranıyorsun?" Tom kapıyı aralamak zorunda kaldığında Bret'in yüzüne bakmamayı seçti. Gözlerini kapısının hemen yanında duran bitkiye çevirdi.

"Özür dilerim , milyon kez. Her ne yaptıysam özür dilerim."

"Her ne yaptıysam mı?" Tom gözlerini ona çevirdi. "Beni bir sakinleştiriciyle bayılttın Bret. Üstelik hayvanlar için olan bir sakinleştiriciyle."

Bret bir şey demedi ama bunu yaptığı için pişman da değildi. Tom burada ve güvendeydi , bu yüzden kendinden nefret edecekse edebilirdi.

"Bak , özür dilerim. Sadece aramızın bozulmasını istemiyordum ama sanırım biraz daha zamana ihtiyacımız var."

"Kesinlikle." Tom yine ona bakmadan konuştu.

"O halde sadece iş arkadaşın olarak konuşuyorum. Clayton işe geri dönmeni istiyor."

Tom şaşırmıştı. "Onca şeyden sonra mı?"

Bret sessiz kalınca Tom alaycı bir gülümsemeyle omzunu kapıya yasladı. "Karşılığında bir şey istiyor değil mi?"

"Eğer fotoğrafları verirsen-"

"Böyle bir şey asla olmayacak Bret."

"Neden? Şu haline bak acınacak haldesin! Neden fotoğrafı verip hayatını bir ömür kurtarmak varken diretiyorsun? Sakladığın bir şeyler mi var?"

Bret'in sorusu üzerine Tom paniklemiş bir ses tonuyla konuştu.

"Ne?"

"Gidiş amacın buydu , haber yapmak. Şimdi ise sadece tatil için gitmiş gibi davranıyorsun. O ilkel herifle ilgili bir şeyler mi biliyorsun?"

"Hayır Bret , saçmalamayı kes artık."

"O halde ne? Neden böyle davranıyorsun!"

"Çünkü ona değer veriyorum!" Bir şeyler sakladığını anlamaması için yalana başvurmak istemişti ama neden yalan söylüyormuş gibi hissetmiyordu?

"Haber yaptığımda onu kendilerine maskara edecekler. Hayatını mahvetmek istemiyorum." Onu üzmek yapmak istediği en son şey bile olamazdı.

"Peki ne yapacaksın?" Tom sıkılmış bir şekilde iç geçirdi. Ne yapacağını kendisi de tam olarak bilmezken sürekli sıkıştırılmak onu bunaltmıştı.

"Bilmiyorum Bret , izin verirsen düşünmeye kaldığım yerden devam edeceğim." Kapıyı itiraz etmesine fırsat vermeden kapattı ve sırtını yasladı. Ne yapacaktı gerçekten? Tarzan'ı oradan çekip alabilmesi için aynı şeyleri tekrar yaşamalıydı ve mutfağı için alış veriş yapacak parası bile yoktu. Gözlerini kapattı ve sakinleşmeyi diledi. Biraz sonra kapının ardından gelen topuklu sesleriyle Bret'in de gittiğini anladı. Ona sinirliydi , herkese sinirliydi. O tüfek ateşlenmeseydi şuan Tarzan yanında olabilirdi. Bu yüzden patronuna her gece lanetler ederek uykuya dalıyordu. Bret olmasaydı belki de onu kurtarmak için bir şansı olabilirdi. Bu yüzden onu bir türlü affedemiyordu.

Düşünceler içinde dalıp gitmişken televizyonda açık kalan haber kanalının sesiyle dikkatini oraya verdi. Spiker kadın her konuştuğunda bulunduğu yerden doğrularak ekrana biraz daha yaklaştı.

"Elimize ulaşan bir bilgiye göre , yıllardır liderliğini sürdürmekte olan Hemsworth Companies ekonomik olarak bir çöküş içinde."

Ekranın sağ köşesinde beliren ve temsili bir videosu konulan kadına baktı bu sefer. "Konuyla ilgili her hangi bir açıklamada bulunmak istemeyen Johanna Hemsworth ve Damian Hemsworth , şirkete gerektiği ilgiyi göstermeyip Hemsworth'lerin emanetine sahip çıkmadıkları gerekçesiyle

sosyal medyadan linç edilmektedirler."

Tom tezgahın biraz ilerisindeki bilgisayarını önüne çekti ve ekranı kaldırıp arama motorunu açtı.

"Her şeye rağmen sessiz kalmayı tercih eden Hemsworth'ler umuyoruz ki bu durumu düzeltmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Son dakika haberlerine geçiyoruz.."

Tom kumandayla televizyonu kapattı ve ellerini klavyede gezdirip arama motoruna demin duyduğu isimleri yazdı.

Johanna - Damian Hemsworth

Hemsworth Companies'in varisleri ve yöneticileri. 1984'ün 13 Ağustos gününde kayıplara karışan Craig Hemsworth'ün kardeşi Noah Hemsworth'ün ikiz çocukları.

Noah Hemsworth'ün 6 Kasım 2004'te akciğer kanserinden hayatını kaybetmesinin ardından şirketin başına geçen ikizler yaklaşık on dört yıldır bu işi yapmaktadırlar.

Tom , bu sefer Hemsworth Companies'in web sitesine girdi ve en altta yazmakta olan telefon numarasını telefonuna tuşladı. Telefonu kulağına götürürken Tarzan'a bir adım da olsa yaklaşabilme heycanıyla kalbi yerinden çıkarcasına atıyordu.

"Hemsworth Companies , nasıl yardımcı olabilirim?"

Tom cevap verilmesi üzerine yumruk yaptığı elini havada salladı ama sevincini sesine yansıtmadı.

"Johanna Hemsworth ile görüşmek istiyordum , randevu alabilir miyim?"

Karşı taraftan kısa bir süre ses gelmedi. Muhtemelen Tom bunun için arayan ilk kişi değildi.

"Kiminle görüşüyorum?"

"Tom Hiddleston , Capital Gold'dan." Haberci olduğunu neden söylemişti ki? Gözlerini sıkıca kapattı ve bir küfür fısıldadı.

"Üzgünüm Bay Hiddleston , habercileri bir süre kabul etmeyeceğiz."

Görüşmeyi sonlandıracağını anladığında ellerini o görebiliyormuşçasına havada salladı.

"Hayır hayır , amacım röportaj değil. Hemswhort'lerin bilmesi gereken bir şey var." Yutkundu. "Lütfen iletişim kurmama izin verin."

Karşı taraftaki kadın düşünmemişti bile. "İlginiz için teşekkürler ama programda hiç boşluk yok. Olduğu zaman sizi bilgilendiririz."

Görüşmenin sonlandırıldığını bildiren ses kulaklarında öterken kadının taklidini yapmaktan kendini alamadı. "Pirigrimdi hiç bişlik yik. Eminim bilgilendirirsin sürtük." Telefonu tezgaha fırlattı ve sandalyeye yaslanarak kollarını birleştirdi.

"Burada öylece oturmaktansa.." diye fısıldadı. Oturduğu yerden kalktı ve küçük dairesinde yerde duran çöplerin üzerinden geçerek odasına ilerledi. Oldukça dağınıktı ve bununla övünmüyordu. Sadece üşengeçti.

Dolabından siyah takımını çıkardı ve pantolonun üzerine beyaz bir tişört geçirdikten sonra ceketini giydi. Resmi görünmesi avantaj sağlayabilirdi. Komodinin üzerinde duran anahtarları da aldıktan sonra kapıya ulaştı ve dairesine küçük bir göz gezdirdikten sonra dışarı çıktı.

Otoparka inip arabasının kilidini elindeki düğmeyle açtıktan sonra bir hışımla arabaya bindi. Arabayı çalıştırıp park ettiği yerden geri giderek çıkarken hızı ve attığı drift yüzünden arabanın lastikleri yerde iz bırakmıştı.

Saat daha erken bile olsa işe gitmeye çalışan yüzlerce insan yüzünden trafik vardı. Bu yüzden Tom kırmızı ışıklarda beklememeyi seçti. Normalde asla böyle bir şey yapmazdı ama bir an önce bu işi halletmek istiyordu.

Yüksek gökdelenlerin olduğu ve lüks yaşamın her tarafı kuşattığı semte girdiğinde gözleri en büyük gökdelenle buluştu. Boydan baya Hemsworth Companies yazan binaya camından kafasını uzatarak net bir şekilde bakmaya çalışırken içinde beliren hayranlık duygusunu bir kenara itti.

Şirketin geniş otoparkına girip lüks arabaların arasına kendi eski model arabasını park ettikten sonra sıra sıra dizilmiş araçlara bir bakış atıp arabasını kitledi ve şirketin kapısına ilerlemeye başladı.

Ceketinin yakalarını düzeltip lobiye yaklaştı. Telefonla konuşmakta olan sekreter onu bir süre bekletirken Tom ellerini birleştirerek tezgahın üzerine koymuş parmaklarıyla oynuyordu. Sekreter nihayet konuşmasını bitirebildiğinde bütün dikkatini Tom'a verdi. Bunun üzerine Tom gergin görüntüsünden kurtulabilmek adına büyük bir uğraş verdi.

"Ben.." ne diyecekti?

İçeri hiç bir sıfatla giremezdi ki.

"Siz.." diye tekrarladı sekreter onu. Tom ağzını açıp bir şey diyecekken hemen arkasından gelmekte olan şekerli ve pahalı olduğu her halinden belli olan parfüm kokusu her bir yanını sardı. Anında arkasını dönüp kokunun sahibine bakınca arkasından geçip şirketin asansörüne ilerleyen Johanna Hemsworth'le karşılaştı.

"Bayım?" Sekreter kız Tom'un dikkatini çekmeye çalışırken Tom bir ona bir de gitmekte olan Johanna Hemsworth'e bakıp kimsenin engellememesi için peşinden koşmaya başladı.

"Hey!" Sekreter kız ayaklanıp önündeki telefonla bir yerleri tuşluyorken Tom , Johanna'nın önünü kesmişti.

"Beni dinlemeniz gerek." Johanna Hemsworth ne olduğunu anlamaya çalışıp sırtında duran küçük kürkünü öne biraz daha çekerken korkuyla yan taraftaki güvenliğe işaret etti.

"Lütfen-" Güvenlik Tom'un kollarına girip çıkışa doğru çekiştirirlerken Tom bir kez daha ona seslenerek şansını denedi.

"Chris Hemsworth yaşıyor!" Arkası dönük olan kadın asansöre ilerlerken Tom'un kurduğu cümleyle adeta olduğu yere mıhlanırken topuklularının üzerinde Tom'a döndü. Gözündeki güneş gözlüğünü önce aşağıya doğru kaydırıp Tom'u baştan aşağı süzdükten sonra bir kaç adımla hemen önüne geldi. Tom'un iki yanında ise hala onu kabaca tutan güvenlik vardı.

"Ne zırvalıyorsun?"

Kadın kendinden o kadar emin görünüyordu ki Tom yutkunmadan edemedi. "Kanıtlayabilirim." İki yanındaki güvenliğe baktı ardından ne anlatmaya çalıştığını kavrayan Johanna bir el hareketiyle güvenlikleri olduğu yerden uzaklaştırdı.

"Bir daha bunu yüksek sesle söyleme. Beni takip et."

Kadın asansöre doğru ilerlerken güvenlik asansör düğmesine basmıştı. Kapı açılıp Tom ve Johanna içine girdikten sonra içer girmek için hamle yapan bir güvenliği Johanna eliyle durdurdu. Ardından bir şey söylemeyerek asansörün kapısını kapatan düğmeye ardından kat numarasına bastı.

Asansör yukarıya doğru çıkarken Tom elini gergince önünde birleştirdi. Bu hareketini fark eden Johanna kafasını biraz eğip Tom'a yandan bir bakış attıktan sonra geri önüne döndü.

"Adın ne? Kimsin sen?"

"Tom Hiddleston."

"Kim olduğunu da sormuştum."

"Eskiden haberciydim." Tom'un cümlesi üzerine Johanna yarım ağız gülümsedi. Ona güvenmediğini daha nasıl belli edebilirdi ki?

"İyi taktik." dedi Johanna. "Ama sana istediğini vermeyeceğim."

"Taktik falan yok. Artık haberci değilim sadece sizi bilgilendirmeye geldim."

Asansör durup kapıları açıldıktan sonra Johanna dışarı çıktı ve sağa saparak ilerideki kapısı camdan yapılmış odaya doğru ilerledi. Kapının hemen sağındaki sekreter , Tom önünden geçerken şaşkın bakışlar atarak onların odaya girişini izlemişti. Johanna odasına pek sık misafir kabul etmezdi.

Johanna odaya girer girmez elinde tuttuğu milyon dolarlık çantasını masasının önünde duran deri koltuğa fırlattı ve üzerindeki kürkü askılığa astıktan sonra topukluların sağır edecek sesi eşliğinde masasına ulaşıp oturdu. Dirseklerini masaya dayayıp ellerini havada birleştirdikten sonra tek eliyle önündeki boş koltukları işaret etti. Tom hızlıca gidip oturduktan sonra ceketinin yakalarını bir kez daha çekiştirdi.

"Başlamadan önce." Döner sandalyesini sağ tarafa çevirip yanındaki duran telefona uzandı ve bir numaraya bastıktan sonra bekledi.

"Buraya gel..evet acil." Gözlerini devirerek ahizeyi kulağından çekti ve eski pozisyonunu geri alarak çağırdığı kişi gelene kadar Tom'un rahatsız olduğunu önemsemeden gözlerini ona dikip beklemeye başladı.

İşkence dolu bir kaç dakikanın ardından odanın kapısı tıklatıldı ve içeriye diğer kardeş Damian Hemsworth girdi. Damian'da aynı ifadeyle Tom'u süzerken bir yandan Johanna'nın hemen yanına ilerliyordu.

"Bu Bey kim kardeşim?" Johanna'nın arkasında yerini aldığında ellerini kardeşinin omuzlarına koyup hafifçe ovmaya başladı. Johanna masajın etkisiyle kafasını arkaya itip gözlerini kaparken konuştu. "Bana tuhaf şeyler anlattı , beraber dinleriz diye düşündüm." Ardından başını tekrar dikleştirdi ve gözlerindeki donuklukla yeniden Tom'a bakmaya başladı.

"Ah evet şey.." Tom oturduğu yerde biraz öne kaydı ve konuşurken ellerini kullanmaktan kendini alamayarak anlatmaya çalıştı.

"Chris Hemsworth'ün yaşadığından bahsediyordum." Damian Hemsworth gözlerini irileştirip bir yandan da kaşlarını kaldırırken Tom bunun gerçekçi bir tepki olmadığının farkındaydı. Alaya alınmak hoşuna gitmemişti.

"Bir buçuk ay öncesine kadar Bouvet isimli bir adaya gittim." Cebine sıkıştırmış olduğu fotoğrafları çıkardı. İlk çektiği fotoğrafı önlerine koydu ve ikisi de incelemeye başladı. Maymunlar

krallığına ilgilerini çekmemiş gibi bakarlarken Tom anlatmaya devam etti.

"Arkadaşım bana bir fotoğraf gösterdi , kucağında çocuk tutan bir goril." Bu sefer Archie'nin ona verdiği resmi önlerine itti ardından o noktayı işaret etti.

"Doğruluğunu teyit etmek için gittik ve evet doğruydu." Tarzan'la çekilmiş olduğu resmi masaya koydu. Gözleri bir kaç saniye o resimde dalıp gitmişken başını iki yana sallayarak asıl işine odaklandı.

"Sonra bu adada düşmüş bir uçak buldum. Uçakta iki iskelet vardı ve yüzüklerinde Craig - Leonie Hemsworth yazıyordu." Sol cebinden de yüzükleri çıkarıp önlerine koyduktan sonra ikisi de birer yüzük alıp incelemeye başlamışlardı.

"Yani bu çocuk.." Tarzan'la olduğu fotoğrafı işaret etti. "Sizin öldüğünü sandığınız Chris Hemsworth."

İkisi de Tom'un önlerine serdiği şeyleri izlemeye devam ederlerken bir kelime edememişlerdi. Tom onları ikna ettiğini düşündü. Öyle olması gerekiyordu.

"Tarzan-" Ona burada bu şekilde hitap edemeyeceğini fark ederek kendini düzeltti. "Chris , hala orada. Onu o vahşi yaşamdan kurtarmanız gerek."

Damian elindeki yüzüğü masaya sertçe bıraktı ve doğrularak kollarını birleştirdi. "Sana inanmıyoruz." Johanna başını kaldırıp kardeşine küçük bir şaşkınlıkla baktı.

"Bunu basına sızdırabilirdin , her vatandaşın yapacağı şey gibi. Neden yapmadın?"

"Eskiden haberci olduğunu söylemiştin. Bunu yapman bir kaç saniyeni bile almazdı." Bu sefer konuşan Johanna'ydı. Damian onun da kafasında soru işaretleri bırakmıştı.

"Ona bunu yapamazdım. Neden hepiniz çıkarlarınız için yaşıyorsunuz?" Tom kurduğu cümlenin önemini söylerken fark etmemişti ama sonra toparladı. "Üzgünüm öyle demek istemedim. Sadece onu evine getirmek istiyorum ama bunu yapacak yeterli bütçem yok. Size haber vermek istedim."

Damian eğilerek ellerini Johanna'nın masasına yasladı. Kardeşiyle bir süre bakıştı bu süre boyunca Tom'un gözleri ikisi arasında gidip gelmişti. Hala onu kurtarmak için neyi bekliyorlardı?

Damian , Johanna'nın kulağına doğru eğildi. Oldukça sessiz konuşması yüzünden Tom onu duyamamıştı belki ama dudaklarını okuyabilmişti.

Yeni bir mirasçı mı? Olmaz.

Tom , bunun gerçek olduğuna inanamadı. Sinir bütün bedenini ele geçirmeye başladığında kulakları yanmaya etrafta olan biten şeyleri görmemeye başlamıştı. Yeşil gözleri en koyu haline bürünürken oturduğu yerden hızla kalktı ve kendisine doğru eğilmiş olan Damian'ın yakalarından tuttu.

"Para mı! Tek derdiniz gerçekten para mı?" Kendini tutamayıp tam burnuna kafasını vurduğunda yakasında duran elleriyle onu geriye doğru itti. Damian sendeleyip düşmekten son anda kurtulunca Johanna ayaklanıp onun kolundan tuttu.

"Seni içeri attırmadan hemen defol git buradan!" Damian sadece bağırmakla yetinirken iri cüssesinin ardında her zaman ürkek bir adamın yatması onu yine sinirlendirmişti. Johanna onun yüzünü elleri arasına alıp sakinleştirmeye çalışırken Tom masanın üzerinde duran fotoğrafları aldı ve geri geri ilerlerken ikisine de orta parmağını göstererek dışarı çıktı.

Önünden geçerken kendisine dehşet bir ifadeyle bakan sekreteri bu sefer önememedi ve söylenerek ilerlemeye devam etti. Sekreter bir odaya bir de Tom'un arkasından bakarken ürkekçe yerine geri oturdu.

Tom , on bir katı merdivenleri kullanarak indiğinde bunu yaptığının farkında bile değildi. Ne zaman inmeye başlamış ve kendini otoparkta bulduğunu bilmiyordu ama umrunda da değildi. Arabasının kilidini açıp giydiği ceketi içeri doğru fırlattıktan sonra binip ellerini saçlarından geçirdi. Direksiyona ardı ardına vurup arabanın içinde bağırırken yanından geçmekte olanlar ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Ellerini ve başını direksiyona koyup derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışırken yan tarafında duran ceketine uzandı ve cebinden fotoğrafları çıkardı. İkisinin resmini eline alıp Tarzan'ın kırışmış göz kenarlarına bakıp parmağını orada gezdirirken kendisinin de sırıttığının farkında değildi. Nitekim az önce yaşananlar aklına geldiğinde yüzündeki gülümseme yerini öfkeye bıraktı ve gözleri yeniden koyulaştı.

"Başaramadım Tarzan." parmağını gülüşünün hemen üzerine koydu. "Beni affet."

Eller

"İşte , üç bin doların."

Tom , karşısında kendine zarf uzatan adamın eline uzandı. Zarfı alıp içini açtıktan sonra parayı kontrol etti.

"Bu bebeğe veda ettin mi?" Yaşlı adam ellerini arabanın kaputunda gezdirirken Tom tiksintiyle baktı. "Sikimde değil."

Arabanın anahtarlarını yaşlı adama doğru fırlattı , yakalayıp yakalamamasını önemsemeden elinde tuttuğu zarfla arkasını döndü ve ilerlemeye başladı. Kafadan tırlak olduğu belliydi , uzak durmak en iyisiydi.

Yeterli değildi. Ödemesi gereken faturaları vardı ve onları da paranın içinden çıkarınca yine elinde hiç bir şey kalmayacaktı. Ona ulaşmak için her şeyi yapmaya hazırdı ama olaylar hiç bir şekilde istediği gibi gelişmiyordu. Çaresizliği ilk defa iliklerine kadar hissederken artık neredeyse boğulacak gibiydi. Yürürken durdu ve sırtını sağ tarafındaki duvara yasladı. Zarfı elinde çevirip duruyordu daha sonra onu güvenli bir yere koyması gerektiğini fark ederek ceketinin cebine soktu.

"Hey." Duvara yasladığı başını kendisine seslenen kişiyle kaldırdı ve yan tarafındaki adama baktı.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Elinde tuttuğu broşürlerden birini Tom'a uzattı. "High Five fiyatları yarı yarıya düşürdü." Tom'un yaslı durduğu duvarın yanındaki barı işaret etti.

"İyi günümdeyim desene.." diye mırıldandı Tom. Çocuğun uzattığı broşürü aldı ve yaslandığı duvardan doğrularak hemen bitişiğindeki bara ilerledi.

"Jagermeister'dan uzak dur ahbap! Fena çarpıyor." Çocuk konuşurken birleştirdiği parmaklarını boğazına doğru sallayınca Tom gülmeden edemedi. Barın neon ışıklarla süslenmiş kapısını açıp içeri girerken ikindi vakti olmasına rağmen içerisinin oldukça karanlık olduğunu fark etti. Üstelik hatırı sayılır biçimde kalabalıktı. Broşürler bir çok kişiye ulaşmış olmalıydı.

Bar tezgahının önündeki uzun taburelere ilerleyip boş bulduğu yere oturduktan sonra tek kolunu tezgaha yaslayıp arkasındaki kalabalığa baktı. Dans edenlere , deri koltuklarda oturup sohbet edenlere bakarken gözleri biraz köşedeki masalarda oturmuş , kendisine doğru bakan bir kadınla buluştu. Siyah saçlı , açık tenli kadın güzel sayılacak cinstendi. Tom'un ona bakmasından rahatsız olmuş gibi gözükmeyen kadın tek elinde tuttuğu içkisini dudaklarına götürüp içerken Tom başını öne çevirdi. Bu kadar incelenmek hoşuna gitmemişti.

"Ne alırdınız?" Hemen önüne gelen barmen omzuna astığı havluyla bardakları temizlerken bir yandan da Tom'un siparişini almaya çalışıyordu.

"Jagermeister."

Barmen başını sallayıp çabuk hareketlerle Tom'un içkisini hazırlamaya başladı. Biranın daha koyu bir rengine sahip içkiyi tek tek shot bardaklarına koyup beş bardağı da Tom'un önüne ittikten sonra iyi eğlenceler dileyerek diğer bir müşterisine ilerlemişti.

Tom önündeki bardaklardan birini alıp düşünmeden fondipledikten sonra içini yakan sıcaklık ile yüzünü ekşitti. Tadının şurup gibi olduğuna kanaat getirdi. İkinci bardağı da dudaklarına götürüp fondipledikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi. Yan tarafında oturan yaşlı adamın kalkıp gittiğini onun yerine başka birisi oturunca fark eden Tom kimin oturduğuna bakmak için kafasını çevirdi.

Demin kendisini izleyen kadını görünce bir süre baktı ardından umursamadan önündeki üçüncü bardağa uzandı.

"Ne zaman kalkacak diye bekleyip duruyordum." dedi kadın , küçük el çantasını tezgaha bıraktı ve dirseklerini de oraya dayadı. "İçtiğin epey ağır bir içki."

Tom onu dinlemeyerek üçüncü bardağı da tepesine dikti. Her içişinde aklı daha fazla karışmaya başlıyordu.

"Ya bir şeyleri unutmaya çalışıyorsun ya da-"

"Her şeyden bir anlam çıkarmaya bayılırsınız değil mi? Sadece deniyorum." dördüncü bardağı önüne çeki ve dudaklarına götürdü. Boğazını yakan içki yüzünden sesinin olduğundan kalın çıkması yanı başındaki kadını gülümsetmişti.

"Demek öyle? O halde geyik kanıyla yapıldığını bilmiyorsundur." Tom içmekte olduğu içkiyi kadının kurduğu cümleyle dudaklarından hızla uzaklaştırınca bir kaç damla çenesine doğru süzülmüştü. Kadın ise kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

"Tanrım!" Bardağı tezgaha koyup çenesindeki içkiyi elinin tersiyle sildi. Sinirle yanında gülmekte olan kadına bakıyordu. Kadın kendisine baktığını fark edince kahkahasını durdurmuştu ama hala gülümsemeye devam ediyordu.

"Hassassın demek." Zevk alırcasına konuşunca Tom suratını ekşitti.

"Evet üstüne kusmamak için zor dayanıyorum." Tom kadının yüzünün değişmesini izledi.

"Üzerine dökülmüş." Gözleriyle Tom'un hardal rengi pantolonunu işaret etti. Tom gözlerini oraya çevirince küfürbaz yanı yine ortaya çıkmıştı. "Siktir ya."

Yerinden kalkıp az ilerideki tuvaletlere ilerledi. Yürürken yanından geçtiği bir masanın üzerinden peçete almış üstünü silmeye başlamıştı. Üzerine bir şey dökülmesinden nefret ederdi. Lavaboya ulaştığında bir miktar daha peçete aldı ve musluğu açıp ıslattıktan sonra üzerini silmeye devam etti. Ama leke daha çok yayılınca kısık bir küfür savurup elindeki peçeteyi çöp kutusuna fırlattı. Ardından yine lavaboya ilerledi ve eğilerek yüzüne bir kaç kez su çarptı. İçki onu gittikçe ısıtıyordu ve ayılmaya da ihtiyacı vardı. Yeteri kadar suyu yüzüne çarptıktan sonra musluğu kapatarak doğruldu ve aynada kendine bakmak istedi. Ancak arkasında gördüğü bedenle korku filmini aratmayacak nitelikte bir deneyim kazanmıştı. İrkilerek arkasını döndü.

"Burada ne yapıyorsun?" Kadın , ıslak yüzünden akan damlaların tişörtüne düşmesini gülümseyerek izlerken bir kaç adım Tom'a yaklaştı.

"Ne istersen onu yaparım." Aralarındaki mesafeyi kapattıktan sonra tek elini Tom'un omzuna koyan kadın onu kendine doğru çekti. Dudaklarını Tom'un boynunda gezdirmeye başlayınca Tom önce omzunda duran elini tutarak indirdi ardından omuzlarından iterek onu biraz uzaklaştırdı.

"Senden hiç bir şey istemiyorum." Büyük adımlar atarak tuvaletten çıktı , bu kadının derdi neydi?

Çıktıktan sonra bile onu takip eden topuklu seslerini işitti. Sinirlenmeye başlıyordu ama bir yandan da neden sinirlendiğini anlamlandıramıyordu. Bir kadınla hoş vakit geçirmek her erkeğin istediği bir şeydi.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu kadın. Ardından tek kaşını kaldırarak Tom'a baktı. "Kadınlar ilgini çekmiyor mu?"

Tom başını iki yana salladı. "Günümde değilim."

O konuşunca kadın yeniden gülümsedi. Tom'un üzerine doğru yürüyüp onu duvara doğru sıkıştırmayı başardığında bu sefer iki elini de ensesine doladı. Dudaklarına uzanıp gittikçe hareketli şekilde öpmeye başladığında Tom ondan uzaklaşmak için hamle yapacaktı. Ama kadının arkasında , uzaktaki büyük ekran televizyonda oynayan müzik klibi değişip yerini bir habere bırakınca onu itmek için kalkan elleri havada durdu.

Ekranda büyük puntolarla yazan SICAK GELİŞME yazısının hemen altında basın toplantısı düzenleyen Johanna ve Damian Hemsworth'e bakakaldı. Donup kalmasının sebebi ikisinin konuşma yapmasından daha çok ekranın her bir tarafını kaplayan Tarzan'ın resmiydi.

Hala kendini öpmekte olan kadını bir hışımla iterek koştu. Televizyonun önüne geldiğinde biraz daha şaşkınlıkla baktıktan sonra barmene doğru döndü. "Sesini aç!"

Barmen neden bu kadar telaş yaptığını anlamlandıramayarak Tom'un isteğini yerine getirdi.

"Hemsworth Companies olarak bu mutlu günümüze sizleri de ortak etmek isteyerek basın toplantısı düzenlemeye karar verdik." Konuşurken yüzünden gülücükler eksik olmayan Johanna önündeki kağıtta yazanları okumak yerine doğaçlama konuşuyordu.

"Bildiğiniz üzere amcamız Craig Hemsworth , Phuket tatilleri dönüşü eşi ve yeni doğmuş çocuğuyla kayıplara karışmışlardı. Bu olay bizleri üzdüğü gibi sizleri de üzmüştü ve zor günlerimizde hepiniz yanımızdaydınız. Minnetlerimizi sunuyoruz. Şimdi ise size müjdeli bir haber vermek için buradayız." Yanı başında duran kardeşi Damian'a baktı. Ardından önündeki kalabalığa geri döndü.

"Amcamızın çocuğu , yani Chris Hemsworth'ün sağ olduğunu öğrendik." Tarzan'ın fotoğrafı yine ekranda belirince Tom daha fazla ayakta kalamayacağını hissederek hemen arkasındaki sandalyeye kendini attı.

"Onu bulmak için ne gerekiyorsa yaptık ve sonunda bulduk da. Ama bu yaşına gelene kadar yaşadığı şeyleri buradan söylemem çok zor. Bir evsiz olduğunu öğrenmek.." Timsah göz yaşları dökmeye başladığında Tom sinirlenip tırnaklarını avucunun içine bastırdı. Bunlar nasıl yalanlardı böyle?

Bir kaç saniye içinde göz yaşlarını silip burnunu çekerek toparlandıktan sonra mikrafona yeniden yaklaştı. "Bunların bir önemi yok. Artık bir aradayız ve bir aileyiz. Chris Hemsworth kendini toparlayana kadar bir süre rehabilitasyonda kalacak ve daha sonra her şeyin iyileşeceğini umuyoruz." Damian'a elini uzattı ve Damian onu geri çevirmeyerek uzattığı elini tuttu.

Şimdi ise ekranda bir fotoğraf daha belirmişti. Tarzan'ın rehabilitasyona girerken ki görüntüsüydü. Üzerinde Tom'un görmeye alışık olduğu bez parçasından ziyade bir pantolon ve polar vardı. İyi odaklanabilmek adına Tom ekrana yaklaştı. Gözlerini kısarak rehabilitasyonun tabelasını okumaya çalıştı.

Elite Life Rehabilitasyon Merkezi

Okur okumaz az önceki oturduğu yere doğru koştu. Cebinden çıkardığı zarfı açarak eline geçen bir miktar parayı bardağının altına sıkıştırdı. Olması gerekenden fazla para koymasını bile önemsemeden kendini bardan koşarak çıkarken bulmuştu. Yolda geçmekte olan bir taksiyi elini kaldırıp durdurduktan sonra arka koltuğa binerek az önce okuduğu ismi taksiciye söyledi ve arkasına yaslandı.

Kalbi yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu. "Tarzan burada." diye fısıldadı , gözleri kapalı bir şekilde derin nefesler alarak sakinleşmeyi denedi. Nefes egzersizlerini bitirdikten sonra gözlerini yavaşça açtı ve yüzünde aptal bir gülümseme belirdi.

"Tarzan burada."

Hemsworth kardeşlerin neden böyle bir şey yaptığı aklına aniden takıldı.Bununla birlikte yüzündeki gülümseme de yerini düşünür bir hale bırakmıştı. Basına yalan söylemişlerdi. Chris'in iyiliğini düşünmediklerini Tom zaten en başında anlamıştı. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi , Chris üzerinden prim yaparak şirketi bataktan kurtarmak.

Bunları daha sonra düşünmesi gerektiğini kendine hatırlattı. Taksinin , rehabilitasyon merkezinin olduğu sokağa sapmasıyla birlikte Tom bacaklarını istemsizce sallamaya başladı. Onun bu heyecanlı halini fark eden taksici aynasından doğru ona baktı ardından güldü. Taksicinin kendine güldüğünü fark eden Tom ise utanarak bacaklarını sallamayı kesti.

"Burası değil mi?" diye sordu taksici , arabayı durdurup yan taraftaki rehabilitasyon merkezini göstererek. Tom başını hızlıca salladı ve cebindeki zarfı çıkardı. Eline gelen bir miktar parayı taksiciye uzattı ve teşekkür ederek taksiden indi.

Zarfı cebine geri tıkıştırırken bir yandan karşısındaki hastaneye bakıyordu. Oldukça kalabalıktı , sebebi ise çekim yapmak isteyen bir çok gazetecinin içeri girmek için verdiği mücadeledendi.

Tom içeri nasıl gireceğini düşünürken hastanenin bahçesine doğru yürüdü. Herkes giriş kapısına doğru doluşmuş içeri girmek için güvenliği geçmeye çalışırken birinin açıklama yapması için bağırıyorlardı. Tom çaresizce giremeyeceğini düşünürken giriş kapısının biraz ilerisindeki küçük kapının açılıp bir doktorun çıktığını , habercilere doğru ilerlediğini gördü. Ama çıktığı kapı yavaş kapattığı için tam olarak kapanmamış , aralık kalmıştı. Doktorun gelmesiyle habercilerin hepsi tek bir yöne doğru yoğunlaşınca o alanda kimse kalmamıştı.

Tom fırsat bu fırsat diyerek açık kapıya doğru seri adımlarla ilerlemeye başladı. Kapıyı açıp içeri girmeden önce kimsenin onu görüp görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı ardından içeriye girdi.

Onun girmesiyle birlikte önünden geçmekte olan ve hasta görünen ufak bir çocuk durup , Tom'a bakmaya başlayınca Tom gülümseyerek işaret parmağını dudaklarına götürdü. Çocuk hala Tom'a bakmaktayken başını sallayıp onay verince oyalanmamak için çocuğu geride bıraktı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Bulunduğu katın her yerini gezip odaların yanındaki camdan görebildiği kadar içeriye baktıktan sonra Tarzan'ı bulamayınca merdivenlere yöneldi ve bir üst kata çıktı. Aynı şekilde bu katı da odaları dikizleyerek gezmeye başladığında bir hasta odasından çıkan doktor ile yan tarafında bulunan sütuna sırtını verdi ve kendini gizledi. Bu iş düşündüğünden de zor olacaktı.

Kafasını milimetrik hareketlerle uzatıp doktorun gittiğinden emin olduktan sonra saklandığı yerden doğruldu ve geriye kalan iki odayı kontrol etmek için koridorun sonuna ilerledi. Önce soldaki odaya baktı içeride yaşlı bir adamın yattığını gördü. Ardından doktorun demin çıkmış olduğu odaya doğru döndü. Camın siyahlığı yüzünden iyice yaklaşıp etrafı tararken , yerde dizlerini kendine çekip oturmuş olan adamın kafasını kaldırıp bakmasıyla gözleri mavi gözlerle buluştu.

Kalbi yeniden ağzında atamaya başlamışken kapıya doğru uzandı. Kapının kolunu çevirdiğinde açılmasını beklerken kilitli olduğunu fark etmesiyle odanın camına yeniden yaklaştı. Ellerini cama koyup Tarzan'a bakıyorken onun da ayaklanmış olduğunu fark etti. Tarzan , yüzündeki şaşkınlıkla beraber cama iyice yaklaşıp Tom'un önüne geldikten sonra yüzünde beliren sırıtış ile camın

üstünde durmakta olan Tom'un elinin üzerine kendi elini koydu. Tom gözlerinin dolmasını engelleyemezken onun gülümsemesine karşılık verdi ve o da gülümsemeye çalıştı.

Tom ani duygu değişimlerinin etkisindeyken gülümseyen yüzü aniden düşüp gözlerinde duran yaşlar bir bir çenesine doğru süzülmeye başlayınca kafasını eğdi ve bir kaç kere hıçkırdı. Onun ağladığını gören Tarzan'da yüzünde donan gülümsemesiyle kaşlarını çatıp onu izlerken başını cama biraz daha yaklaştı. Ağlamasını istemiyordu.

"Özür dilerim." dedi Tom. Başını kaldırıp Tarzan'a bakabildiğinde sesini duymadığını biliyordu. Tek eliyle gözünden akan yaşları sildikten sonra yeniden gülümsemeye çalıştı ve bu sefer güç bir kıkırtı eşliğinde elini yeniden Tarzan'ın avucunun üzerine koydu. Onun güldüğünü gören Tarzan'da gülümsedi.

Ancak sonra Tarzan'ın yüz hatları yavaş yavaş değişmeye başladı. Gülümserken bir melek gibi görünen yüzü giderek düşerken Tom onu seyrediyordu. Elinin üzerindeki elini yumruk yapışını fark etti. Ardından yumruğunu cama sertçe geçirince Tom irkilerek bir adım geriledi.

"Tom!" Tarzan'ın sesini az da olsa duyabilen Tom , onun kendi arkasında bir yere baktığını gördü. Önce başını çevirdi , ardından bütün vücuduyla döndü. Ne zaman geldiklerini bile anlamadığı Johanna ve Damian hemen arkasında bir kaç güvenlik ile durmuş bekliyorken Tom kaşlarını çattı.

"Çocuklara güvenmemelisin Hiddleston."

Anlaşma

Tom , iki kolunu kaçmasın diye sıkıca tutan adamlardan kurtulmak için debelenmeye çalıştı. Kendini boş bir hasta odasına sokmaya çalışmalarıyla daha çok direndi ama aldığı cevap daha sert tutulmaktı.

Boş hasta odasına girdiğini sanıyordu ama temizlik odası olduğunu fark etti. Onu odanın ortasına itip yere düşmesini sağladıktan sonra ayağa kalkmak istedi ama arkasında duran omuzlarından bastırarak bunu engelledi.

Hemen arkalarından Johanna ve Damian'ın da girmesiyle odanın kapısı yavaşça kapandı. Johanna , Tom'un hemen arkasındaki adama bir işaret yaptıktan sonra adam Tom'un üzerini aramaya , ceplerini karıştırmaya başladı. Tom kendisine uzanan elleri itmeye çalışsa da başarılı olamayınca bir an önce bu saçmalığın bitmesi için beklemeye başladı. Cebinde duran zarfı bulup çıkardıktan sonra Johanna'ya uzatan adam diğer cebine de baktıktan sonra doğrulup geri çekilmişti.

Johanna zarfı açıp içine bakarken kaşlarını kaldırarak konuştu. "Gerçekten beş parasızmışsın." Ardından zarfı Tom'un önüne geri fırlattı. "Fotoğraflar nerede?"

Tom bir kaç saniye anlamsızca ikisininde suratlarına baktıktan sonra kahkahasını engelleyemedi. Kafasını arkaya iterek gülerken Johanna ve Damian bir kaç saniye birbirlerine baktılar.

"Fotoğraf mı?" Tom gülmelerinin arasında konuştu. "Bunca şey bunun için miydi?"

"Kes gülmeyi." diye atıldı Damian. "Cevap ver."

"Neden onu kurtardınız?" dedi Tom , yüzü aniden ciddileşmişti. "Neden mirasınıza birini ortak ettiniz?" Johanna ve Damian cevap vermezken Tom devam etti.

"Kuzeninize değer verdiğinizden mi ortada bir miras kalmayacağı için mi!"

"Ailevi işlere burnunu sokma Hiddleston." Johanna , Tom'un aksine sakin bir ses tonuyla konuştu.

"Ortada aile falan yok , bu bir ticaret."

"Yeter! Fotoğraflar nerede?" Damian her bir kelimenin üzerine basarak konuştu. Tom yüzüne alaycı bir gülüş takınarak ona cevap verdi.

"Bütün pisliğinizi ortaya dökeceğim." Kendine doğru yaklaşmış olan Damian'ın suratına neredeyse tükürürcesine konuştu. Damian öfkeden neredeyse titremeye başlamışken elini kaldırmaktan kendini alamadı ve Tom'un çenesine doğru bir yumruk savurdu.

Tom , geriye doğru düşüp , patlamış dudağından kanlar akarken Damian'a saldırmak için hamle yaptı ama arkasındaki koruma onu omuzlarından tutarak durdurmuştu. Damian , Tom'un ona vurmasından dolayı öfke doluydu. Ödeşmekten ziyade Tom'u pişman etmek istiyordu.

"Fotoğraf falan vermiyorum." dedi Tom. "Ne olacak , öldürecek misiniz?"

Damian ona bir daha saldırmak için öne atıldı ama Johanna onu sertçe tutarak geriye çekti. "Damian!"

Damian kardeşinin ikazını ve azarlayıcı bakışlarını duyup gördükten sonra sinirle geriye doğru çekildi ve odanın karanlık tarafına ilerleyerek sakinleşmeyi denedi. Johanna ise yüzünde daha

yumuşak bir ifadeyle Tom'a yaklaştı. Dizlerinin üzerinde çökerek önünde eğildikten sonra çantasını karıştırmaya başladı ve küçük gözünden ipek bir mendil çıkardı. Yüzünü yüzüne yaklaştırıp çenesini kavradıktan sonra dudağından akan kanı mendile nazikçe sildi. Tom kaşlarını çatmış ne yaptığını izliyordu.

"Öldürmekten daha acılı yollar var Bay Hiddleston , bu bizim tarzımız değil." Hala dudağını temizlerken konuştu. İşi bitiğinde mendili geriye çekti ama çenesinde duran eli onu daha sıkı kavramıştı.

"Chris'i seviyorsunuz değil mi , çünkü sevmeyen kimse bu kadar uğraşmazdı." Yerde duran zarfa bakınca Tom'da oraya bakmıştı. Ardından yeniden bakışları Tom'un gözleriyle buluştu.

"Ya da Tarzan mı demeliyim?" Yüzünde hiç de hoş olmayan bir gülüş belirdi. Biraz sonra o gülüşün yerini çatık kaşlar ve tehditkar bir surat karşıladı. "Size kötü bir haberim var Bay Hiddleston , Tarzan'ı bir daha göremeyeceksiniz."

Johanna cümlesini bitirince Tom yüzünde beliren sert ifadesiyle öne atıldı ama yine arkasındaki koruma yüzünden hareket edemedi.

"Seni kaltak!" Johanna sinirlendiğini belli etmemek için yüzüne bir sırıtış yerleştirdi. Damian'ın aksine sakinliğini koruyabilmesi istediğini almasına sebep oluyordu.

"Blöf yapıyorsunuz Bay Hiddleston , fotoğrafları basına sızdırmak isteseydiniz bunu zaten yapardınız. Şimdi de yapmayacağınızı ikimiz de biliyoruz." Yüzünü yeniden Tom'a yaklaştırdı. "Birbirimizi üzmeden şu işi halledelim , fotoğraflar nerede?"

Johanna'dan ne kadar nefret etse de haklıydı. O fotoğrafları asla çıkarları için kullanıp Tarzan'ın hayatını mahvetmezdi. Bir süre sessiz kalıp Johanna'yla göz temasından kaçındı.

"Evimde." dedi yere bakarken. Johanna yüzündeki zafer gülümsemesiyle ayağa kalktı ve geri çekildi.

"Bakın ne kadar kolaymış." Tom'un arkasındaki korumaya bir el işaretiyle Tom'u bırakmasını söyledi. Tom iri ellerden kurtulunca uyuşmuş omuzlarını yavaşça hareket ettirdi. Ardından yerden destek alarak ayağa kalktı.

"Umarım misafir kabul ediyorsunuzdur Bay Hiddleston."

Tom yüzünü buruşturarak kendine gülümseyen kadını biraz süzdükten sonra gözlerini devirdi. "Önce onu görmek istiyorum."

Johanna'nın yüzündeki gülümseme bir anlığına silindiğinde düşünüyordu. Cevap vermeden önce yavaşça kafasını eğdi. "Buna hakkınız var." Arkasındaki kapıyı açtı ve eliyle Tom'un geçmesini işaret etti. Tom bir anda kendine karşı gösterilen nezakete bir anlam veremese de fazla kurcalamayıp açık kapıya yöneldi. Damian'ın önünden geçerken göz göze geldiklerinde bakışlarıyla neredeyse kavga ediyorlardı.

Tom ve Johanna diğerlerini geride bırakıp hastanenin sessiz koridorunda yürürlerken çıkan tek ses ayak sesleriydi. Biraz yürüdükten ve bir kat aşağı indikten sonra 102 numaralı kapının önünde durdular. Johanna cebinden çıkardığı anahtarı deliğe sokup çevirmeden önce Tom'a döndü ve sessizliğini bozdu.

"Biz canavar değiliz Tom. Amcamı severdim , babam da öyle. Onun hatırasını korurken kendi babamın hatırasına da sahip çıkmam lazım. Beni anladığını umuyorum."

"Ona hakkettiğini vereceksiniz değil mi?" Tom , bakışlarını cama çevirdi ve sırtı dönük bir şekilde yatağın üzerinde zıplayarak rahatlığına şaşıran Tarzan'a baktı.

"Elbette." Johanna yüzünü örten perçeminin ardından gülümsedi. Ardından anahtarı iki kez çevirdikten sonra kulpu tutarak aşağı indirdi. Kapının açılma sesiyle o tarafa dönen Tarzan , kapıda Johanna'yı görmesiyle birlikte ayaklandı ve kaşlarını çattı. Kendisini buraya getirip kilitleyen bu kadını ve diğerlerini tanımadığı için ilk geldiğinden bu yana oldukça saldırgan davranıyordu. Ama Johanna'nın arkasından başını uzatan Tom ile çattığı kaşları düz bir çizgi halini aldı. Kalbi demin olduğu gibi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Tom , Johanna'nın yanından geçerek öne çıktı ve odanın içine doğru girdi. Kollarını iki yana açarken o da gülümsemeye başlamıştı. Tarzan ona doğru koşup üzerine atladığında Tom az daha düşecekti. Geriye doğru sendeleyip son anda durabildiğinde kollarını Tarzan'ın beline sardı.

"İyisin." Elini yukarı doğru kaldırarak karışmış saçlarına götürdü. Bir kaç tutamı alıp avuçlarının arasında sıkarken Tarzan yüzünü Tom'un boynuna gömdü.

Arkalarında durup kendilerini izleyen Johanna hafifçe öksürerek varlığını belli etti. Ne kadar istemese de Tom , Tarzan'dan ayrıldı ve arkasını dönerek Johanna'ya baktı.

"Kimseyi dinlemiyor." dedi Johanna , duvara yaslı omzunu çekti ve dik bir duruş sergiledi. "Oldukça pis görünüyor , seni dinleyecek gibi. Onu temizledikten sonra şu meseleyi halledelim."

Tom başını aşağı yukarı salladı. Johanna arkasını dönüp gidecekken Tom'un adını seslenmesiyle durdu ve yeniden ona döndü.

"Burada mı kalacak?" etrafına göz gezdirdi. "Benimle gelemez mi?"

"Kimsenin onu görmemesi lazım." dedi Johanna. "Hem burada öğrenmesi.." Gözleri Tom'un kolunu sıkı sıkıya tutmuş Chris'in elleriyle buluştu. Cümlesini tamamlayamadan başını yere eğdi ve ofladı.

"Ne haliniz varsa görün." Johanna odadan dışarı çıktı ve başka bir şey söylemeden kapıyı ardından kapatarak gitti. Bunun üzerine Tom ve Tarzan birbirlerine baktılar. "Sanırım bu evet demekti."

Tom , kendisine durmadan gülümsemekte olan Tarzan'ın yanaklarını tuttu. "Gerçekten çok pis kokuyorsun." Tarzan ne dediğini anlasa belki suratı asılırdı ama gülümsemeye devam etti. Tom onun arkasına geçti ve ellerini sırtına koyarak odanın içerisindeki banyoya doğru itekledi. "Hadi , yürüsene." Tarzan , Tom'un çabalarını boşa çıkarmamak için banyoya doğru yürüdü. İçeri girdiğinde onu ilk olarak lavabonun üstündeki ayna karşıladı. Tom küvete ilerleyip suyun sıcaklığını ayarlamaya çalışırken o parmaklarıyla ağzını gerdirip dilini dışarı çıkararak aynada kendine bakıyordu. Onun ne yaptığını fark eden Tom elinde olmadan sırıtmaya başladı.

"Berbat ailelerimiz var." dedi Tom. Küvetin yanındaki raftan biraz sabun alıp suyun içine döktü ve eliyle köpürtmeye başladı.

"Ama en azından hakkettiğini verecekler." Gözleri bir kaç saniye köpüren sabunda takılı kaldı. Ardından Tarzan'ın hareket etmesiyle kendine geldi. Suyun yeterince ılıdığından emin olduktan sonra dizlerinden destek alarak doğruldu ve Tarzan'a yaklaştı.

"Bunları çıkarman gerek." Üzerindeki poları işaret edince Tarzan başını eğerek üzerine baktı ama çıkarmak için herhangi bir şey yapmadı.

"Pekala.." Tom polarının eteklerinden tuttu ve yukarı doğru çekti. "Bunlar sana çok yakışmış." dedi bir yandan. Tarzan çıkaracağını anlayınca kollarını yukarı doğru kaldırdı , Tom'da poları çekerek

üzerinden çıkardı.

"Bunu da." Eşofmanını işaret etti. Tom yine kendine zorluk çıkaracağını düşünerek bir adım atmıştı ki Tarzan eşofmanını ve iç çamaşırını indirince olduğu yerde durdu.

"Tanrım , bunu beklemiyordum." Tarzan'a bakmaktan kaçınarak gözlerini küvete çevirdi. "Hadi gir."

Tarzan kafasını eğerek Tom'a bakarken suya girmesini istediğini düşünerek küvete ilerledi. Bir bacağını kaldırıp suya soktu , ardından diğeri derken küvetin kenarlarından tutarak kendini yere bıraktı. Suyun yüzeyindeki köpükleri eliyle tutmaya çalışıp kendi çapında onlarla oynarken Tom ise onu izliyordu.

Bir süre daha onu seyrettikten sonra gömleğinin kollarını yukarıya doğru kıvırdı. Ardından Tarzan'ın arkasına geçip küvetin kenarına oturduktan sonra rafta duran şampuana uzandı. Bu sırada Tarzan ise hala köpüklerle oynamaya devam ediyordu. Eline biraz şampuan döktükten sonra Tarzan'ın saçlarını ovalayarak yıkamaya başladı. Uzun saçlarının her bir yanına şampuanı temas ettirmeye çalışarak köpürttükten sonra duş başlığını alarak saçlarını durulamaya başladı.

Ardından şampuanla ilk kez tanışan Tarzan'ın gözlerini yakabileceğini düşünerek tek elini öne doğru uzattı ve gözlerinin üzerini kaplayarak göz kapaklarını aşağı indirdi.

"Sakın açma tamam mı?" Duş başlığını saçlarında gezdirerek iyice duruladıktan sonra oturduğu yerden kalkarak bu sefer Tarzan'ın önüne geçti. Gözlerinin hala kapalı olduğunu gören Tom gülmesine engel olamadı.

"Açabilirsin." Tarzan gözlerini kapalı tutmaya devam etti. Bunun üzerine Tom ellerini yanağına koyduktan sonra baş parmağını göz kapağına götürerek hafifçe çekiştirdi.

"Hey."

Tarzan gözlerini açtı ve Tom'a baktı. "İşte böyle." Tom geri çekildi ve bu sefer Tarzan'ın yanında bir yere oturdu. Eline aldığı life duş jelini döktükten sonra köpürterek vücuduna sürtmeye başladı. Bir yandan da hayranlıkla vücuduna bakıyorken Tarzan'ın yüzündeki pis sırıtmayı fark edememişti. Belini aniden tutup çeken bir çift el ile kendini küvetin içinde bulan Tom çırpınarak doğrulmaya çalıştı. Dizlerinin üstüne kalkıp önüne gelen ıslak saçlarını geriye iterek Tarzan'a kızmak için hazırlandı ama yüzündeki ifadeyi görünce bunu yapmaktan vazgeçti.

"Burayı gölet mi sandın sen?" Yinede söylenmeyi ihmal etmemişti. Tarzan onu pek umursuyor görünmüyordu. Suyun yüzeyinden biraz köpük alıp Tom'un yüzüne doğru sürerken oldukça eğleniyor gibiydi.

İkisi de birbirini özlemişti. Tom , Tarzan için önemliydi. Kendisine insan olmaya dair bir şeyler öğreten , onu yadırgamadan yanında olan , daha önce hiç tatmadığı duyguları tattıran bu adam önemliydi. Aynı şey Tom için de geçerliydi. Kısa süre için de olsa birlikte geçirdikleri zaman boyunca ona bağlanmıştı bunu inkar edemezdi.

Tarzan , Tom'un omuzlarından tutarak kendine çekti. Tom başını Tarzan'ın göğsüne yaslayıp ellerini beline dolarken Tarzan ise büyük kollarıyla onu kuşatmıştı. "Umarım hep böyle mutlu olursun Tarzan." Yasladığı başını kaldırdı ve Tarzan'ın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sanırım mutluluğu en çok hak eden sensin."

Final

Uykusunun en tatlı yerindeyken yanı başında aniden çalmaya başlayan alarmı duyunca elleriyle kulaklarını kapattı. Uykusu çoktan açılmıştı , gözleri hala kapalıyken sinirli bir biçimde elini komodin tarafına götürdü ve telefonun güç tuşuna basarak alarmı susturdu. Ardından hala gözleri kapalıyken kolunu yatağın diğer tarafına attı. Elini karşılayan soğuk çarşafı beklemediğinden gözlerini irice açarak sol tarafına baktı. Yanında olması gereken kişiyi göremeyince doğruldu ve ellerini saçlarından geçirerek komodinde duran telefonunu aldı. Saat daha yediydi ve o bu saatte uyurdu. Ayağını sıcak yorgandan çıkararak soğuk zemine bastı. Telefonu yatağa doğru fırlattıktan sonra yatak odasından dışarı çıktı. Hafif loş koridorda etrafına bakınıyorken arkasında hissettiği bedenle gözlerini yumdu ve rahatlamışlık hissi her bir yanını kapladı. Büyük kollar onu esir alırken boyun girintisine kondurulan bir öpücükle gününün iyi geçeceğini hissetti.

"Günaydın." Kalın ses tellerine rağmen neşe dolu çıkan sesin sahibine gülümsemeden edemedi.

"Sana da , neredeydin?" Önünü döndü ve Chris'i baştan aşağıya süzdü. Daha yeni internetten sipariş ettikleri siyah takımı giymişti. Ona çok yakışacağını düşünmüştü ama bundan daha fazlası gözler önündeydi. Gömleğinin düğmeleri açıktı , muhtemelen kapatmayı becerememişti ama Tom şikayet etmedi.

"Neden takımını giydin? Fantezi için biraz erken gibi."

Chris güldü , "Sen uyurken telefon çaldı." Bir yandan açık düğmeleri kapatmak

için mücadele vermeye başlamıştı. "Johanna aradı , şirkete gelmemi istedi. Seni uyandırmayı denedim ama kalkmadın. Of beceremiyorum şunu bir türlü!" Gömleğini sinirle bıraktı.

Tom kaşlarını çattı. Gömleğinin iki yana açılmış yakalarını bir araya getirip düğmelerini iliklemeye başlarken düşünceli bir yüz ifadesiyle sordu.

"Neden gelmeni istiyor?"

Chris işaret parmağını Tom'un çatık kaşlarına koydu ve yukarıya doğru kaldırdı. "Öyle bakma kötü bir şey değil. Bana iş verecekmiş."

Bu sefer Tom tek kaşını havaya kaldırdı. Düğmeleri ilikleyen elleri de durmuş doğruca Chris'e bakıyordu. Chris bu sefer kalkık kaşını aşağı doğru itti. "Endişelenme.."

Chris sanki hep bu anı beklemiş gibi kıpır kıpır yerinde duramıyordu. Haklı da sayılırdı , neredeyse üç yıldır Tom ile birlikte bu evdeydi ve artık gerçek dünyayı tatmak istiyordu. Tom'dan çok şey öğrenmişti ama yinede bu Tom için yeterli gelmiyordu. Sanki çıkarsa onu kaybedecekmiş gibi hissetmesi işleri zorlaştırırken düşüncelerini Chris'le paylaşamıyordu.

"Senin önemli biri olduğundan bahsetmiştik değil mi?" diye sordu Tom. Chris başını yukarı aşağı salladı.

"Bu yüzden senin fotoğraflarını çekmek isteyecekler , hatta bunu yaparken sana sormayacaklar bile. Sonra bütün bunlara hazır olduğunu düşünüyor musun? Çünkü daha geçen gün başım çatlıyor dediğimde 911'i aramaya kalktın ve-" Chris motora bağlamış Tom'u avuç içini ağzına bastırarak susturdu. Yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı.

"Sen yanımdayken hiçbir şeyden korkmuyorum." Elini Tom'un ağzından çekti ve bir şey

söylemesine fırsat vermeden dudaklarına küçük bir öpücük kondurup geri çekildi. Onu nasıl yola getireceğini öğrenmişti , bu hep işe yarıyordu.

Ama bu seferki pek istediği gibi gitmemişti. Tom onun öpücüğüne karşılık açlıkla dudaklarına yapışınca gerileyip sırtı duvarla buluşmuştu. Ona karşı çıkmayıp üstüne üstlük alt dudağına dişleriyle ezmesiyle Tom'dan bir inleme geldi. Dudaklarını hala ayırmamışken gülümseyerek konuştu. "Bu takımın sana yakışacağını biliyordum." Ardından yeniden Chris'e açlıkla karşılık verdi. Sırtını duvardan ayırıp hemen bitişiğindeki kapıdan içeriye soktuktan sonra geri geri giden Chris arkasındaki yatağı fark etmeyince birlikte düşmeleri kaçınılmaz olmuştu. Tom daha demin iliklediği düğmeleri yeniden açarken konsantre olabilmek için dudaklarını ayırdı.

"Johanna biraz daha bekleyebilir."

–

"Şoför iki saat sizi beklediğini söylüyor. Ben bile daha çabuk hazırlanıyorum." Johanna karton bardağı dudaklarına götürerek lattesinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra karşısında dikilen Tom ve Chris'e döndü.

"Programımız doluydu." dedi Tom. "Randevusuz çağırılınca böyle oldu." Johanna'yla konuşmak için harcadığı çabalara gönderme yapmıştı ve bunu yalnızca ikisi anlamıştı. Johanna bir şey söylemeden gözlerini devirdi.

"Aramızdaki buzlar erimiştir umarım Chris." Johanna'nın kurduğu cümleyle Chris yüzünü buruşturdu. "Buz mu? Aramızda buz mu var?" Eliyle bir Johanna'yı bir kendini gösterirken Johanna onu anlamaya çalışarak bakıyordu. Tom , Chris'in havadaki elini indirdi.

"Deyimlerde biraz sıkıntı yaşıyoruz." Chris , Tom'a dönüp Johanna'nın ne demek istediğini fısıldayarak sorunca Tom ona yine aynı şekilde fısıldayarak açıklamaya başladı. Johanna'nın gözleri şaşkın bir suratla ikisi arasında gidip gelirken elini masaya vurdu.

"Kesin şunu." İkisi de toparlanıp Johanna'ya döndüler. Johanna deminkinin aksine daha sakin bir yüz ifadesiyle gülümsemeye çalışarak Chris'e döndü.

"Tom bana eskiye göre çok daha iyi olduğunu söyleyince daha fazla gizlenmenin bir anlamı yok diye düşündüm."

"Sanırım birilerinin paraya ihtiyacı var." Tom söylendi ama Johanna onu duymuştu.

"Hepimiz için faydalı bir şey yapmaya çalışıyorum Hiddleston , Tanrı aşkına derdin ne?" Birbirlerine sertçe bakan sevgilisi ve kuzeni arasında kalan Chris konuyu değiştirmek için çabaladı. Tom ona Johanna ve Damian'la yaşadığı çekişmelerin hiçbirinden bahsetmemişti.

"Ne yapacağım?"

Johanna gözlerini Tom'dan çekip Chris'e döndü. Yine deminki gibi bir sırıtış oluşmuştu yüzünde."Önüne gelen bütün kağıtları imzalayacaksın , babanın koltuğunda

otururken."

Ne olduğunu anlamasa da bir şeyler yapacağı için sevinen Chris gülümseyip Tom'a bakarak fısıldadı. "Harika." Tom'da onun hevesini kırmamak için gülümsedi ve başını salladı.

"Ve paraya bizden daha çok ihtiyacın olduğunu biliyorum Hiddleston. Asi ergenler gibi davranmayı bırakacaksan sana Chris'in sekreterliğini teklif ediyorum."

Tom kaşlarını çatıp algılamaya çalıştı ama yine aklı fikri sataşmaktaydı. "Affedersin kim asiymi-" Chris eliyle Tom'un ağzını kapattı. "Kabul ediyor!" Tom tehditkar bakışlarıyla Chris'e baksa da pek bir işe yaramamıştı. Johanna ellerini birbirine çırpıp ayağa kalkarken gülümsüyordu.

"Güzel." Masasının etrafından dolanarak bir kaç adımda Chris ve Tom'un yanına geldi. "Bir kaç fotoğraf ve sorudan rahatsız olur musun Chris?"

"Şey..ben.."

"Harika." kolunu Chris'in kolundan geçirip Tom'u geçerek odadan çıktıklarında Tom gözlerini devirmeden edemedi. Tabii ki bir röportaj planlıyordu ve Chris'e ne söyleyip ne söylememesi gerektiği hakkında dolduruşa başlamıştı bile. Koridoru neredeyse yarılamış ikilinin peşinden koştu ve Chris'i omuzlarından tutarak kendi tarafına çekti.

"Onunla ben konuşsam daha iyi gibi." Johanna Tom'u süzdü ardından yavaşça başını salladı. "Öyle olsun." Arkasında duran kapıyı dönmeden baş parmağıyla işaret etti. "Odan burası Chris. Bir kaç dakika içinde hazır ol , sana sorular sorup fotoğrafını çekecekler. Panik yapmana gerek yok."

Chris gergince başını salladıktan sonra Johanna Tom'a döndü. "Anlat ona." Ardından topuklarının üzerinde dönerek kendi odasına doğru ilerlemeye başladı.

Biraz sonra odanın kapısı açıp içeriye gire Tom'un hemen ardından etrafı titrek bakışlarıyla izleyen Chris girdi. Oda tahmin ettiğinden de büyüktü. Eskiye göre dizayn edilmişti , muhtemelen babası öldüğünden beri bu odaya kimse dokunmamıştı. Tom pencereden dışarıdaki manzaraya bakıyorken Chris çalışma masasına ilerledi. Masanın üzerinde duran çerçeveyi ellerinin arasına aldı. Babasının ve annesinin fotoğrafıydı. Annesinin karnına bakacak olursa kendisine hamileydi ve kazadan bir kaç ay öncesine aitti.

"Onlara karşı bir şey hissedemiyorum Tom." Chris'in sözleriyle ne demek istediğini anlamaya çalışan Tom bedenini pencereden çekip ona çevirdi. Elinde tuttuğu çerçeveyi gördüğünde kimden bahsettiğini anladı.

"Tek hissettiğim sensin." (:'))

Tom gülümseyerek masanın ucunda duran Chris'e yaklaştı. Bir yandan da konuşuyordu. "Üzülmeni istemem Chris , bence bu güzel bir şey."

"Sen üzülüyorsun değil mi? Baban anneni öldürdüğü için?" Tom'un gülümseyen yüzü bir anlığına düştü. Boğazı düğümlendiği için konuşamayıp sadece kafasını sallamakla yetindi. Chris'in çekinmeden her an her şeyi söyleyebilmesi bazen böyle sonuçlar doğurabiliyordu.

Küçükken anne babasına hayrandı. Birbirlerini ve tek çocuklarını o kadar severlerdi ki Tom bu mutluluklarının ebediyen süreceğini zannederdi. Ama tahmin ettiği gibi olmamıştı. Kendini aldattığı düşüncesine kapılan babasının çok sevdiği karısını çocuğunun gözleri önünde öldürecek kadar gözünün döneceğini bilemezdi. Yaptığı şeyden hemen sonra kendisine hep ikinci adıyla seslenen babası yine William diyerek onu sakinleştirmeye çalışırken bu isimden hep nefret edeceğini de bilemezdi.

Düşüncelerinin arasından Chris'in babasının masasına oturup döner sandalyede bir kaç tur dönmesiyle kendine gelmişti. Biraz döndükten sonra durup dirseklerini masaya dayayan Chris'e

Tom hayranlıkla bakıyordu. Her şeyiyle o kadar güzel duruyordu ki.

"Benim küçük Tarzan'ıma da bakın." Kendine engel olamayarak masanın üzerine yatıp ona yaklaştı ve kısalttığı sarı saçlarına elini daldırarak biraz karıştırdı. Chris önüne gelen saçlarını başını iki yana sallayarak arkaya itti.

"Bana Tarzan demeni özledim." Tom şaşırmış rolü yaparak kaşlarını havaya kaldırdı. "Her gece sana Tarzan diye sesleneceğime emin olabilirsin."

Biraz gülüştükten sonra Chris yine gergin haline büründü. "Ben ne diyeceğim Tom? Kalbim çok hızlı atıyor." Elini kalbine götürerek doğruluğunu teyit etti.

"Korkma geçmişinle ilgili bir şey sormamaları için Johanna onları uyarmıştır. İstemediğine cevap vermezsin zaten. Sadece gorillerle ilgili bir şey söyleme yeter. Bir de şey hakkında konuşmasan-"

Odanın kapısının tıklatılması ile o tarafa döndüler. Tom Chris'in üzerine hızlıca çeki düzen verdikten sonra kendi de üzerine yattığı masadan doğruldu. Biraz sonra içeriye üçer haber ajansı girmiş , kameralarını kurmuş son hazırlıklarını yaptıktan sonra kayda hazır konuma gelmişlerdi. Kameranın görmediği ama Chris'e yakın bir yerde duran Tom ona güven verici hareketler yapıyordu ama Chris'in pek rahatladığı söylenemezdi.

Nihayet röportaja başlandığında aslında Chris korktuğu kadar kötü bir şey olmadığını fark etti. İlk başlarda kameraların yüzüne patlayan flaşından rahatsız olup gözlerini kısarken onları kapatmalarını söylediğinde haberciler şaşkınca birbirine bakmış ardından kameralarını birer birer kapatmıştı.

Masanın hemen solundaki deri koltukta oturan kadın Chris'e doğru mikrofonunu uzattı. "Toparlanmanız biraz uzun sürdü Bay Hemsworth. Ama siz gerçekten iyi görünüyorsunuz." Utangaçça gülümseyen kadını öldürmemek için tırnaklarını etine bastıran Tom canının acıdığını fark edemiyordu bile.

"Bu değişimin arkasında duran biri var mı yoksa tek başınıza mı başardınız?"

Chris gülümsedi ve cevap vermek için hazırlandı. Tom ise içinden düşündüğü şeyi yapmaması için dua etmeye başlamıştı bile.

"Tabii ki de biri var!" Chris heyecanla şakıyınca muhabir de mikrofonu aynı heyecanla daha çok uzattı. "Şanslı bayanın ismini öğrenebilir miyiz Bay Hemsworth?"

"Tabii , Tom Hiddleston!" Biraz uzağındaki Tom'a doğrulttuğu kollarını iki yana açarak Tom'u işaret ettikten sonra kameralar yeniden açılıp bu sefer flaşlar Tom'un yüzüne patlamadan önce söylendi.

"Siktir ya , tam da bundan bahsediyordum."

Özel Bölüm

Yetişmeye çalıştığı bir toplantı olmasına rağmen , attığı yavaş adımlarla toplantı salonuna doğru yürüyordu. Boynuna zorla bağlanan kravata elini atarak aşağıya doğru çekiştirdi ve bir yandan da homurdandı. İnsanların hayatına adapte olması biraz uzun sürse de bunu başından beri istiyordu. Ancak bu kadar yorucu olacağını pek hesaba katmamış gibiydi. Hadi ama , daldan dala atlamak varken burada saatlerce bir masada oturuyordu.

Gelmesi gereken yere vardığında , elini kapalı kapının koluna attı ve beklemeden açtı. İçeride konuşma yapan adam , kapının sertçe açılmasıyla susunca bütün gözler de doğal olarak Chris'e dönmüştü. Chris , yuvarlak masanın etrafına oturan meslektaşlarına hafif bir göz gezdirip gözleri Tom'u bulunca rahatlamış bir nefes vererek yanına ilerledi. Bir özür dahi dilemeyen Chris'i umursamamaya karar veren adam konuşmasına devam etmeye başlamıştı. Chris ise Tom'un yanındaki sandalyenin dolu olduğunu görünce bir süre durup kaşlarını çatmış , ardından yanında oturan kadının kulağına eğilmişti. "Buraya oturabilir miyim?"

Kadın bir süre Chris'e şaşkınca baktı ve aynı şaşkınlıkla oturduğu sandalyeden kalktı. Chris gülümseyip boşalan sandalyeye otururken "Teşekkürler." diye mırıldandı. Ardından kravatını biraz daha aşağı çekip yine gülümseyerek başını Tom'a çevirdi. Tom onun aksine önündeki dosyaları okuyor , bir yandan da konuşmacıyı dinliyordu.

"Hey." dedi Chris biraz ona eğilerek.

Tom başını dosyadan kaldırıp Chris'e döndü. Ardından işaret parmaklarını dudaklarına bastırıp bir yandan da "Shh.." diye fısıldadı.

Chris , yüzündeki güleç ifadeyi silip tam tersi bir suratla oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. Tom'un sürekli iş düşünmesi bazen onu üzüyordu ama kendi yapması gereken bütün işler ona yüklendiği için bir şey diyemiyordu. Ne yapsındı , bu iş hayatından hiç bir şey anlamıyordu işte.

Önünde duran dosya yığınlarının arasından bir kağıt çekti ve muhtemelen yanında oturan kadına ait bir pilot kalemi de alarak kağıda rastgele şeyler çizmeye başladı. Kağıdın tam ortasına çizdiği yan yana duran iki çöp adamı özelleştirmeye çalışıp , birine uzun saçlar yaparken diğerine ise kısa bir saç çizdi. Birisini üzgün yaparken diğerini mutlu yaptı ve tam aralarına da minik kalpler yerleştirdi. Tom ondan daha güzel resimler yapıyordu ve bazen onu kıskanıyordu.

"...tabii bu konuda Bay Hemsworth'ün de fikrini almalıyız."

Kendinden bahsedildiğini duymayıp , önündeki kağıda çizim yapmakla meşgul Chris , kolunun bir dirsek tarafından dürütklenmesiyle soluna döndü. Tom gözleriyle sunu yapan adamı işaret edince başını kaldırıp etrafına baktı ve bütün gözlerin kendinde olduğunu gördü. Kollarını masaya koyarak resmin üstünü kapatmayı denedi ve hafifçe boğazını temizledi. "Ne demiştiniz?" Çekingence sordu.
işaret etmesiyle sağına dönüp bakma ihtiyacı hissetti. Az önce kalemini aldığı kadın önemli biriydi yani.

"Tabii , neden olmasın?" diyerek ruhsuzca konuşunca ikinci bir dirseği bu sefer böbreğine yedi. Tom ona doğru eğilip kimsenin duymaması için fısıldadı. "Hayır demelisin. Johanna'yı dinlemedin mi?"

Chris başını kaldırıp karşısında oturan Johanna'ya baktığında gözlerinden çıkan alevleri görünce yutkunmadan edememişti. "Yok." dedi hala ona bakarken. "Vazgeçtim berbat bir fikir."

Chris'in kurduğu cümle bazılarının bıyık altından gülmesine neden olurken Bayan Lewis kızaran yüzünü saklamak için başını eğdi. Tom az daha kahkaha atacaktı ki elini ağzına bastırıp zar zor durabilmişti.

"O halde ortaklık sağlanamadı.." deyip sıkıcı bir konuşma daha yapan adam nihayet susabildiğinde herkes ayaklanmış , ardından toplantı salonunu terk etmeye başlamıştı. Chris de koluyla kapattığı kağıdın üzerinden çekilip , kalemi dişlerinin arasına alarak incelemiş , şaheserine neler ekleyebileceğini düşünmeye başlamıştı. Ancak tepesinde duyduğu bir öksürükle dikkati dağılıp başını yukarı kaldırmak zorunda kalmıştı.

"Kalemimi alabilir miyim?"

Chris dişlerinin arasında ezdiği kalemi yavaşça ağzından çekip kadına uzatınca , kadın da hafif tiksinç bir şekilde kalemi aldı. Ardından bir şey söylemeden arkasını dönerek toplantı odasından çıkmak için kapıya yöneldi. Bu sırada Chris de oturduğu sandalyesinden kalkmış , Tom'un dosyaları toparlamasını beklemeye başlamıştı. Ancak sonra

aklına bir şey gelmiş gibi kapıdan çıkmak üzere olan kadın durup , topuklarının üzerine döndü ve adımlarını yeniden Chris'e doğru atmaya başladı. Chris , baş parmaklarını pantolonunun kemerine takıp Tom'u beklerken hafifçe ofladı , ardından yanında dikilen kadını fark edip bir süre onu süzdü. Yüzünde az öncekinin aksine bir tebessüm vardı.

"Aslında.." diye başladı kadın. "Sizinle bir öğle yemeğine çıkmayı çok isterim."

Chris kaşlarını kaldırdı ve biraz daha baktı. Bu sırada Tom her şeyi duymuş , aceleyle dosyaları toplayan elleri yavaşlamış ve dikkatini tamamen kadına yöneltmişti.

"Benimle mi?" dedi Chris işaret parmağını göğsüne bastırıp doğruluğunu teyit etmeye çalışırken. Bayan Lewis yine gülümseyerek başını salladı. "Evet , görünüşe göre en aklı başında kişi sizsiniz. Neden itiraz etmek zorunda olduğunuzu anlıyorum."

Chris şaşkın bir ifadeyle elini ensesine götürüp biraz kaşıdı. Ardından başını çaktırmadan Tom'a çevirdi. Dosyaları tutan ellerinin onları parçalarcasına kavradığını görünce Bayan Lewis'in anlamlandıramadığı bir gülüş belirdi yüzünde.

"Tabii." dedi yeniden kadına dönerek. "Ben de acıkmıştım zaten."

O sırada tam arkalarında gelen bir sesle dikkatleri o taraf yöneldi. Tom dosyaları birbirine sertçe çarpıp koluyla tutarak yanlarına geldiğinde Chris memnun bir ifadeyle ona baktı.

"Maalesef programınız dolu Bay Hemsworth."

Chris dudaklarını büzdü ve kadına döndü. "Programım doluymuş."

"Ne yani?" dedi Bayan Lewis kaşlarını çatarak. "Bir öğle arası bile yok mu?"

"Yok." dedi , Tom sabrının son demlerindeydi. Elindeki dosyaları Chris'in göğsüne sertçe çarpıp "İyi günler." diye mırıldanan Tom , az sonra toplantı odasını rüzgar gibi terk etmişti.

Chris , koluyla sardığı ve neredeyse düşmek üzere olan dosyaları zar zor yukarı çekip aynı şekilde

odadan çıktığında şirketin boşalan koridorunda ilerliyordu. Herkes ara verilir verilmez bir yerlere kaçmak için fırsat kolluyordu , o yüzden bu sakinlik Chris'i şaşırtmamıştı.

Ancak boş sandığı koridorda , birinin kolundan tutup duvar boşluğuna doğru çekmesiyle elindeki dosyaları düşürmüş ve biraz da korkmuştu. Neyse ki tam karşısında gördüğü yüz onu rahatlatmış , gülümsemesini sağlamıştı. Onun güldüğünü gören Tom , elini tersini ağzına hafifçe vurup sinirli bir şekilde konuştu.

"Deminki şey de neydi öyle?" dedi çatık kaşlarıyla.

"Ne olmuş?" diyerek fitili ateşleyense Chris olmuştu. Tom sinirle ceketinin yakalarını kavradı.

"Ne mi olmuş? Ayak üstü flörtleştin!"

Chris omuzlarını silkti. "Teklif ettiği şey iş yemeğiydi Tommm.." dedi sahte bir bezginlikle.

"Ve iş yemeklerine bensiz gitmezsin! Beni davet bile etmedin aşağılık-" Chris'in ona uzanıp dudaklarını örtmesiyle cümlesi yarıda kesilen Tom , şaşkın bir ifadeyle yakalarını kavrayan ellerini gevşetti. Ancak hala ona sinirli olduğu için öpücüğü kısa kesti ve başını

"Bayan Lewis'in hisseye ortak olması konusunda ne düşünüyorsunuz?" Adam konuşurken , hemen yanında oturan kadını

geriye çekip ondan uzaklaştı. Şimdi ise Chris'in yüzündeki hain sırıtışı sorguluyordu.

"Bilerek yaptım." dedi Chris omuzlarını silkerek. "Devam ederdim ama sinirlenince çok güzel oluyorsun , daha fazla dayanamadım."

Tom afallamış bir şekilde yakaları tutan ellerini çekti ve bütün kanının yanaklarında toplandığını hissedince onu hafifçe göğsünden ittirdi. "Domuz!"

Chris işaret parmağıyla burnunun ucunu kaldırıp domuz sesi çıkarınca Tom gülmeden edemedi. "Ne yapacağım ben seninle?" Chris'in onu bel boşluğundan kavrayıp kendine çekmesiyle kollarını boynuna doladı.

"Bilmem." dedi Chris burnunu onun burnuna sürterek. "Sonsuza kadar öpüşsek?" Son cümlesini baştan çıkarıcı bir fısıldayışla söylemişti. Tom dudaklarının kıvrılmasına engel olamazken ona uyup fısıldadı. "Bana uyar."

Kayışları koparan cümle de bu olmuştu. Sanki birbirleriyle ilk defa buluşuyormuş gibi birleşen dudaklar yüzünden , zaten küçücük olan duvar boşluğunda geriye sendeleyen Tom'un sırtı mermerle buluştu. Dilleri birbirlerinin ağzını işgal edip ahenkle dans ederken , Tom uzun sarı saçlara parmaklarını daldırdı ve hafifçe çekiştirdi. Onu tamamen duvara kıstıran Chris ise önce kalçasını ardından da baldırlarını kavrayıp bacaklarını beline dolayınca Tom kendini düşmemek için yukarı itti ve ellerini Chris'in ensesinde birleştirdi. Hemen sonra kasıklarına bastırılan diğer bir kasıkla inleyen Tom'a çok geçmeden Chris de eşlik etti.

"Biraz daha devam edersek.." diye başladı Tom nefes nefese , Chris'in boynunu emen dudakları yüzünden zar zor konuşuyordu. Ne söyleyeceğini anlayan Chris ise başını gömdüğü boyundan kaldırıp yeniden dudaklarına kapandı ve bir yandan da kendine engel olamadan gülümsedi.

Ancak sonra kendi inlemeleri ve sürtünmeleri dışında katta yankılanan topuk sesleriyle önce

birbirlerinden ayrılıp afallamış bir suratla bakakaldılar , ardından Tom bacaklarını yere geri indirdi ve üzerini düzeltmeye çabaladı. Giderek kendilerine yaklaşan ses tam yanlarında bitiverdiğinde yere saçılmış dosya kağıtlarına şaşkınca bakan Johanna , az sonra aynı bakışları saçları birbirine girmiş , kravatları bağımsızlığını ilan etmiş adamlara çevirdi. Nefes nefese olmaları ise artı bir sorundu.

"Siz ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" dedi Johanna kısık bir sesle ve dişlerini sıkarak. O kadar sinirli görünüyordu ki iki adam da yutkunmadan edemedi.

"Ya ben olmasaydım?" diye tıslayarak devam etti Johanna. Zaten Chris'in ilk basın toplantısından bu yana söylediği şeyleri zar zor temize çıkarmışken , üstüne yiyişirken basılmak fiyasko olurdu!

"Biz yanlış bir şey yapmıyoruz." dedi Chris oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi. Hemen ardından kollarını birbirine bağladı ve bakışlarını Johanna'dan kaçırdı.

"Gidin ve evinizde ne yapıyorsanız yapın!" diye bağırdı Johanna farkında olmadan sesini yükselterek. Chris'le sürekli bunu tartışıyorlardı , Chris'in insanlardan bir çekincesi olmadığı için her an her istediğini yapabileceğini düşünüyor ve üstüne üstlük inatçı tavırları Johanna'yı deli ediyordu.

"Hem sen hiç konuşma." diyerek Chris'in üzerine yürüyüp işaret parmağını göğsüne bastırdı. "Az daha ortaklığı kabul ediyordun. Kafan nerede senin?!"

Chris onu "Tom'da." diyerek yanıtlamamak için zor tuttu ve sinirli kadına şebeke gülümseyip yanağına eğildi ve bir öpücük kondurdu. "Saçın çok güzel olmuş." deyip ellerini omuzlarına koydu ve anında kaşlarını çattı. "Sepsert! Biraz gevşe Jo!" Kadını yüz seksen derece döndürdü ve ellerini omuzlarından ayırmayarak iterek odasına yönlendirmeye çalıştı. Johanna itiraz edip ona kızmak için dirense de Chris'in ellerinden kurtulamadı. Bu sırada Chris arkada kalan Tom'a başını çevirerek baktı ve bir yandan yürürken diğer yandan görev başarılı der gibi göz kırpıp yerdeki kağıtları işaret etti. Tom ona gülüp kravatını düzeltti ve arkasından biraz baktıktan sonra yerdeki kağıtları toplamak için eğildi.

Chris , Johanna'yı hızlı hareketlerle odasına sokup sandalyesine itelerken kadın hala söylenmeye devam ediyordu. Chris omuzlarından bastırıp kadını döner sandalyeye oturmaya zorladıktan

sonra ara vermeden konuşan kadına masaj yapmaya devam etti ve bir yandan da telefona uzanıp bir numara tuşladı.

İlk çalışta açılan telefonun diğer ucundan bir cevap beklemeden ; "Acil durum." deyip telefonu geri kapattıktan sonra dirseğiyle Johanna'nın sırtını ovmaya çalıştı.

"Her seferinde sana kuralları hatırlatmaktan bıktım! Ah! Acıtıyorsun be yavaş olsana!"

Chris başarısızlığı yüzünden yüzünü ekşitti ve geriye çekilip Damian'ı beklemeye başladı. Tabii Johanna hala konuşmaya ve Chris'e öfke saçmaya devam ediyordu. Az sonra odaya hızla giren Damian aralıksız konuşan kardeşinin arkasına ilerledi ve ellerini omuzlarına koyduğu anda Johanna'nın sesi kesildi. Masaj konusunda kimse Damian'ın eline su dökemezdi ve kriz anlarında hep bunu kullanırlardı.

"Bu işte cidden iyisin Damian." diye mırıldanan Johanna mayışmış bir şekilde kendini koltuğa bıraktı. Oluşan uzun süreli bir sessizliğin ardından Johanna'nın menzilinden çıktığını düşünen Chris adımlarını ufak ufak kapıya yöneltmeyi düşünürken elinde dosyalarla odaya giren Tom ve

aynı anda Damian'ın kendine yönelttiği soru yüzünden olduğu yere çivilenmişti.

"Hiç bir maymunla beraber oldun mu?"

Damian'ın sorusuyla Johanna bile merakla başını kaldırıp Chris'e dönmüş , Tom olduğu yerde durup beklemeye başlamıştı. Chris üçüne de teker teker bakıp utangaç bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Hayır!"

–

Karnının altındaki yastık sayesinde yatakta bir öne bir arkaya kayan adam sıkılmış bir şekilde elindeki telefonu inceliyordu. Sevgilisinin deli gibi oynadığı oyunu merak edip açtı ve oraya buraya basıp ona puan kaybettirdikten sonra telefonu komodine geri bıraktı.

"Tooooooom!"

Yatakta yuvarlanıp sırtüstü yattıktan sonra başını aşağı sarkıttı ve hemen karşısında ışığı yanan ebeveyn banyosuna doğru tekrar bağırdı.

"Tooooooom!"

Az sonra ağzında diş fırçasıyla kapıdan başını uzatan Tom , Chris'in saçma yatış pozisyonuyla karşılaştı.

"Ne var?" derken konuştuğu diş fırçası yüzünden pek anlaşılmıyordu.

"Gel hadi , sıkıldım." Tom'un yüzünü tersten gördüğü için göz yanılsaması sanmıştı ama biraz doğrulup düz bakmaya başladığında yüzünün tamamen beyaz olduğunu fark etti.

"Yüzündeki de ne?" dedi meraklı bir ses tonuyla.

"Maske." diye cevap veren Tom az sonra içeriye geri döndüğünde Chris yataktan fırlarcasına doğruldu.

"Ben de maske istiyorum!"

Chris koşup banyoya geldiğinde Tom onun bu meraklı haline gülüp elini kreme uzattı.

"Biraz yüzünde durması lazım." deyip yüzüne yetişebilmek için parmak ucunda doğruldu ve eline döktüğü kremi Chris'in yüzüne sürmeye başladı.

"Güzel kokuyor." dedi Chris kendini işine vermiş Tom'u izlerken. "Salatalık gibi."

Tom başını salladı. "Çünkü öyle." deyip kremin kapağındaki salatalık resmini gösterdi. Aslında

bu Chris'in pek umurunda değildi de Tom'la beraber bir şeyler yapmak ve ondan yeni şeyler öğrenmek hoşuna gidiyordu.

Tom , Chris'in yüzünü tamamen beyazla kapladıktan sonra geri çekilip eserine bir göz gezdirdi. Arından aynaya dönüp ne kadar komik durduklarına baktı. Chris de aynı şekilde aynaya dönünce

ciddiyetlerini yalnızca bir kaç saniye koruyabilmiş , hemen sonra kahkahalarla gülmeye başlamışlardı. Tom'un zarif bedeninin yanında duran iri ve kalıplı beden ve yine tezatlık oluşturan maske..Tom bu görüntüye sonsuza kadar gülebilirdi.

"Hey bekle..bekle.." deyip gülmekten ağrıyan karnını tutarak içeriye geçti ve kamerasını alıp geri banyoya girdi. Kameranın objektifini aynaya doğrultup az önceki ciddi suratlarına geri döndükten sonra deklanşör tuşuna bastı. Az sonra kameranın altından çıkan resmi parmaklarının arasına alıp hızlıca salladıktan sonra aynanın kenarına asarak sabitledi.

"Tom , artık gülemiyorum!" diyen Chris dehşete kapılmış gibiydi. Yüzünü oynatmaya çalışıyordu ancak beceremiyordu.

"Maske yüzünden , endişelenme." dedikten sonra musluğu açan Tom önce kendi yüzünü ardından Chris'in yüzünü temizleyip kuruladı. Chris aynaya yaklaşıp yüzünde oluşacak herhangi bir değişimi beklerken Tom'un banyonun ışığını kapatmasıyla kendine gelip içeriye adımladı. Yatağa ilerleyen Tom'un arkasından koşup ona sarıldıktan sonra zıplayarak yatağa atladı.

"Tanrım! En azından haber ver." diye söylenen Tom bir yandan gülerek

Chris'in kolları arasından kurtulmak için çırpındı ancak Chris buna izin vermedi. Sonunda çareyi uzaklaşmadan ondan tarafa dönmekte bulmuştu. Şimdi neredeyse burun burunalardı ve birbirlerini izliyorlardı. Tom bunu sonsuza kadar sürdürebileceğini hissetti. Loş odadaki tek aydınlatma sarı gece lambasıydı ve Chris'in yüzü gölgede kalıyordu. Alnına düşen bir kaç sarı tutama uzanıp parmağına doladığı sırada Chris'in yüzünde oluşan tebessümle kaşlarını kaldırdı.

"Ne oldu?" dediğinde Chris omzu silkti. "Hiç."

Tom parmağına doladığı saçı canını yakmadan çekiştirdi. "Söyle hadi!"

Chris , Tom'un sırtına parmaklarıyla daireler çizerken konuştu. "Sadece ilk karşılaşmamızı hatırladım."

Chris'in kurduğu cümleyle Tom da hatırladığı şey üzerine güldü. "Ödümü koparmıştın."

Tom'un gülüşü yavaşça azalıp yeniden sessizliğe gömüldüklerinde Chris , elini Tom'un bel boşluğundan yukarıya doğru çıkarıp saçlarını hafifçe okşadı. Ardından elini yüzüne indirdi ve aynı dokunuşu yanağı için de gerçekleştirdi. Baş parmağını dudağının üzerinde belli belirsiz gezdirirken Tom gözlerin yumup kendini ona bıraktı. Az sonra yüzünden çekilen büyük el kendi elinin üzerindeydi. Bileğinden tutup havaya kaldırdığı elini açtıktan sonra avucunu avucuna bastırmasıyla gözlerini yeniden açtı ve Chris'le uzun bir süre bakıştılar. Tıpkı ilk gün ki gibi..

"Sana her baktığımda , ilk defa bakıyormuş gibi hissediyorum."

Daha Chris cümlesini tamamlamadan gözleri yaşlardan parlayan Tom , cümlesini tamamlamasıyla birlikte Chris'in boynuna atladı ve ona bir koala gibi sarıldı. Chris sırtüstü dönerek Tom'a kendisine sarılması için daha büyük bir alan yaratırken Tom bacaklarını da ona dolayarak başını göğsüne yasladı.

"Bu kadar güzel sevdiğin için teşekkür ederim."

‘Birbirlerine öğretecek çok şeyi olan iki adamın hikayesi.’